

A BAKONY-HEGYSÉG GYLKOSFÜRKÉSZ FAUNÁJÁNAK ALAPVETÉSE (HYMENOPTERA, BRACONIDAE) VII. 19 ALCSALÁD

PAPP JENŐ

Bakonyi Természettudományi Múzeum, Zirc

Abstract: A monograph of the braconid fauna of the Bakony Mountains (Hymenoptera, Braconidae) VII. 19 subfamilies – Eighthundred-eighteen braconid specimens, taken in the Bakony Mts, West Hungary, served for the present faunistic elaboration of the 19 subfamilies indicated in the Hungarian text. A total of 159 species are listed in the fauna of Bakony Mts. The species of nine subfamilies are first discussed in the paper at hand and the species are supplementary contributions for further ten subfamilies treated also earlier. From among the 159 species 25 are new to the fauna of Hungary, their enumeration is given in the Hungarian text. The collecting, distributional and other contributions are summarized for every braconid species according to the zoogeographic division of the Bakony Mts as a zoogeographic district in Hungary (PAPP 1968). The braconid specimens have been collected by 35 naturalists mainly in the years 1960–1980-ies. By the present paper my survey on the braconid fauna of the Bakony Mts is accomplished published in seven parts I-VII (PAPP 1973-2006). A checklist of the braconid species was compiled for the Bakony Mts, the total number of the species is 928; in Hungary 1785 braconid species were registered recently (PAPP 2005b), i.e. 52% of the Hungarian braconid species is present in the Bakony Mts.

Bevezetés

A címben jelzett 19 gyilkosfürkész alcsalád 818 példánya szolgált jelen faunisztikai közlemény tárgyának. Meghatározásuk eredményeképp 159 fajt regisztrálhatunk a Bakony-hegységben. Ezek a 19 alcsaládban a következőképp oszlanak meg (zárójelben a példányszámot adjuk meg): Adeliinae 1 (3), Alysiinae/Alysiini 3 (6), Alysiinae/Dacnusiini 18 (26), Blacinae 1 (1), Brachistinae 1 (9), Braconinae 6 (16), Doryctinae 7 (46), Euphorinae 50 (303), Homolobinae 3 (34), Hormiinae 2 (2), Ichneutinae 1 (1), Macrocentrinae 9 (203), Meteorinae 14 (64), Microtypinae 1 (5), Miracinae 2 (9), Opiinae 26 (34), Orgilinae 11 (52), Pambolinae 1 (1), Rhyssalinae 1 (2) és Rogadinae 1 (1); összesítve 159 faj 818 példányát vizsgáltuk és határoztuk meg. A 159 faj közül 25 bizonyult a magyar faunára nézve újnak. Ezek a következők: (Alysiinae/Alysiini) *Chasmodon apterus* (NEES, 1812), *Idiasta pic-*

ticornis (RUTHE); (Alysiinae/Dacnusiini) *Chorebus aphantus* MARSHALL, *Ch. calthae* GRIFFITHS, *Ch. canacea* TOBIAS, *Ch. heringianus* GRIFFITHS, *Ch. longiventris* DOCAVO, FISCHER et TORMOS, *Ch. merellus* (NIXON), *Ch. pelion* (NIXON), *Ch. thisbe* (NIXON), *Ch. trjapitzini* TOBIAS; (Braconinae) *Bracon claripennis* THOMSON, *B. pachyceri* QUINTARET; (Doryctinae) *Dolopsidea tatianae* (TELENGA); (Euphorinae) *Allurus muricatus* (HALIDAY), *Ancylocentrus convexitemporalis* (BELOKOBYSKI), *Leiophron clypealis* TOBIAS, *Leiophron deficiens* (RUTHE), *Microctonus retusus* (RUTHE), *Microctonus secalis* (HALIDAY), *Perilitus eugenii* HAESELBARTH, *Peristenus reclinator* (RUTHE), *Syntretus klugii* (RUTHE), *Syntretus ocellaris* VAN ACHTERBERG et HAESELBARTH, *Syntretus politus* (RUTHE), *Syntretus pusio* (MARSHALL), *Syntretus xanthocephalus* (MARSHALL); (Meteorinae) *Meteorius micropterus* (HALIDAY); (Rogadinae) *Alciodes gasterator* (JURINE).

A 19 alcsalád közül jelen közleményben ismertetem először 8 alcsaládnak (éspedig Adeliinae, Euphorinae, Homolobinae, Ichneutinae, Microtypinae, Miracinae, Orgilinae, Pambolinae) a Bakony-hegységben előkerült fajait. További 11 alcsaládnak (éspedig Alysiinae, Blacinae, Brachistinae, Braconinae, Doryctinae, Hormiinae, Macrocentrinae, Meteorinae, Opinae, Rhyssalinae, Rogadinae) a fajait az I-VI. számozású közleményemben már publikáltam; ezúttal csak a faunisztikai újdonságokkal egészítem ki a szóbanforgó alcsaládok faji összetételét.

A Bakony-hegység, mint állatföldrajzi faunáját a Pilisicum faunajáráson belül öt faunakistájából áll össze (PAPP 1968). Jelen tanulmány tárgyát képező hat gyilkosfűrkész alcsalád fajainak a lelőhelyeit a faunakistájuk sorrendjében soroljuk fel, ezen belül a lelőhelyek betű szerinti sorrendben követik egymást. A faunakistájuk nevét rövidítettük a faunisztikai részben, feloldásukat alább adjuk meg:

BF = Balaton-felvidék
 KH = Keszthelyi-hegység
 DB = Déli Bakony
 ÉB = Északi Bakony
 KB = Keleti Bakony

Valamennyi brakonida faj gyűjtési adataiban – a kialakult gyakorlatnak megfelelően – külön jelöljük meg a nőstények és hímek példányszámát. A lelőhelyek után következő – gondolatjel között megadott – római számok azokat a hónapokat összesítik, amikor a szóban forgó faj példányát gyűjtötték a Bakonyban.

A faunisztikai és állatföldrajzi alapvetésül szolgáló 818 gyilkosfűrkész példányt az alábbi hivatásos és műkedvelő gyűjtők / kutatók gyűjtötték össze; a gyűjtők neve előtt betűszóban tüntetjük fel a faunisztikai részben használt nevük rövidítését. A példányok zömét 11 kutató gyűjtötte össze:

AL	Ádám László	PJ	PAPP Jenő	SB	Sólymos Béláné
BE	Bajári Erzsébet	RI	Rozner István	TS	Tóth Sándor
BL	Bíró Lajos	ML	Móczár László	ZSG	Zilahi-Sebess Géza
MF	Mihályi Ferenc	PA	Podlussány Attila		

Alkalomszerűen további 25 kutató járult hozzá a brakonida anyag gyarapításához:

BK	Balla Katalin	KH	Klaus Horstmann	SJ	Spamberger József
BeL	Berczi Lajos	KZ	Korsós Zoltán	SzZ	Szilády Zoltán
CsM	Csiby Mária	MO	Merkl Ottó	SzJ	Szőcs József
EJ	Erdős József	NÉ	Nagy Éva	VA	Vojnits András

FL	Forró László	OA	Orosz András	VI	Varga Ibolya
GyJ	Győrffy Jenő	PK	Pável Konstancia	VT	Vásárhelyi Tamás
H	Havasi Istvánné	RL	Rézbányai László	ZL	Zombori Lajos
HM	Huszár Mária	SÁ	Soós Árpád		
KÁ	Kasper Ágota	SGy	Sáringer Gyula		

A 19 gyilkosfűrkesz alcsalád itt publikált tárgyi anyagának zömét a zirci Bakonyi Természettudományi Múzeumban, a többi pedig – jórészt másodpéldányokat – a budapesti Magyar Természettudományi Múzeumban helyeztük el. A jól preparált, gyűjtési adatokkal és det.-cédulával kellően ellátott gyilkosfűrkesz dokumentációs anyag megőrzése a jövőbeni esetleges felülvizsgálatra biztosított a két múzeum állandósága miatt.

Jelen közleménnyel teljessé vált a Bakony-hegységben gyűjtött és az előbb nevezett két múzeumban elhelyezett gyilkosfűrkeszek publikálása. 1973-tól kezdődően összesen hat (I-VI.) részben adtam közre idevágó hymenopterológiai ismereteinket, közleményeim tételes felsorolását lásd az irodalomjegyzékben (PAPP 1973-2005). A VII. – befejező rész – a jelen közlemény.

A magyarországi brakonidák rendszertanilag 29 alcsaládba tartoznak, az alcsaládok összesen 1785 fajt ölelnek fel (PAPP 2005b). A Bakony-hegységben a 29 alcsalád közül a következő négy alcsalád fajai nem kerültek elő (zárójelben az illető alcsalád hazai fajszáma): Cardiochilinae (1), Cenocoeliinae (2), Dirrhopinae (1), Neoneurinae (4). A hiányzó négy alcsalád bármely fajáról kiderülhet a jövőbeni gyűjtések során, hogy a Bakony-hegység faunájának a résztvevője.

ADAELIINAE

Acaelius HALIDAY, 1834

Acaelius subfasciatus HALIDAY, 1833 – ÉB: 1 ♀: Csesznek: Cuha-völgy, 1957. 06. 27. PJ; 1 ♀: Farkasgyepű, Melico-Fagetum-ban hálózva, 1966. 06. 29. PJ; 1 ♂: Gyulafirátót: Kispapod, 1967. 08. 17. PJ - VI. és VIII. – Európa-szerte elterjedt, déli felében gyakori faj.

ALYSIINAE / ALYSIINI

Chasmodon HALIDAY, 1833

Chasmodon apterus (NEES, 1812) - KB: 2 ♂: Fehérvárcsurgó, 1 ♂: 1923. 07. 22. és 1 ♂: 1923. 09. BL - VII. és IX. – Egész Európában elterjedt, Magyarországhoz legközelebb Ausztriából és Szlovákiából ismerjük. A magyar fauna új faja.

Idiasta FÖRSTER, 1862

Idiasta pictiornis (RUTHE, 1854) – BF: 1 ♀: Révfülöp, 1926. 08. 26. BL - VIII. - Európában csak Németországból (innen írták le) és Magyarországról ismerjük előfordulását. A magyar fauna új faja.

Prosapha FÖRSTER, 1862

Prosapha speculum (HALIDAY, 1838) – KH: 1 ♂: Várvolgy, 1979. 05. 21. OA. - KB: 1 ♂: Csesznek: Gézaháza, Mogyoróskert, 1957. 05. 22. SB - ÉB: 1 ♂: Porva: Cuha-völgy, 1957. 05. 23. SB - V. – Európában elterjedt és gyakori faj. Magyarországon túlnyomóan hím példányokat gyűjtöttek.

ALYSIINAE / DACNUSINI

Chorebus HALIDAY, 1833

Chorebus (Stiphrocera) albimarginis GRIFFITHS, 1967 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ - V. – Eddig csak az Északi Bakonyból ismertük egy lelőhelyről (PAPP 2004a).

Chorebus (Stiphrocera) aphantus (MARSHALL, 1895) – BF: 1 ♀: Tihany: Akasztó-domb, 1958. 06. 06. SB - VI. – Európa-szerte elterjedt, mégsem gyakori faj. Hozzánk legközelebb Ausztriából már kimutatták (FISCHER 1962).

Chorebus (Stiphrocera) baeticus GRIFFITHS, 1967 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1973. 05. 09. PJ - V. – Hazánkban először a Dél-Dunántúlon (Darány) mutatták ki két hím példány alapján (PAPP 2004b).

Chorebus (Stiphrocera) calthae GRIFFITHS, 1967 – KB: 1 ♂: Tés: Öreg Futóné, 1969. 07. 18. PJ - VII. – Európában a következő országokból közölték előfordulását: Anglia, Dánia, Lengyelország (SHENEFELT 1974). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) canace TOBIAS, 1998 – BF: 1 ♂: Tihany: Külső-tó, rét, 1958. 06. 06. SB - KH: 1 ♂: Uzsa, csarabos, 1970. 08. 17. PJ - VI. – A fajt az oroszországi Távok-Keletről írták le négy nőtény példány alapján, majd előkerült Mongóliában három nőtény és egy hím példány (PAPP 2005c). A faj kissé meglepően került elő a Bakonyban. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) femoratus (TOBIAS, 1962) – BF: 1 ♂: Tihany, Malaise csapdával gyűjtve, 1967. 07. 05. ML - VII. – A Bakony-hegységben az Északi Bakony faunakistáj három lelőhelyéről közöltem (PAPP 2004a).

Chorebus (Phaenolexis) gedanensis (RATZEBURG, 1852) – BF: 1 ♀: Révfülöp, 1925. 09. 03. SzZ - IX. – A fajt Fehérvárcsurgóról már közöltem, ahol júliusban gyűjtötték (PAPP 2004a).

Chorebus (Phaenolexis) heringianus GRIFFITHS, 1967 – BF: 1 ♀: Tihany, 1977. 07. 20. ÁL - KH: 1 ♂: Rezi, 1986. 09. 18. PJ - KB: 1 ♀: Sárszentmihály, 1923. 05. 23. BL - V, VII. és IX. – A németországi Thuringiában gyűjtött fajt két nőtény és három hím példány alapján írták le. Második lelőhelye az oroszországi Távok-Kelet Tenger melléke (TOBIAS 1998). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) lar (MORLEY, 1924) – BF: 3 ♀: Keszthely, 1981. 08. 09. FL - ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. 05. 21. PJ - KB: Fehérvárcsurgó, 1923. 07. 23. BL - V, VII-VIII. – Keszthelyről további három példány került elő, a Keleti Bakonyból ezúttal közöljük (PAPP 2004a).

Chorebus (Phaenolexis) longiventris DOCAVO, FISCHER et TORMOS, 2001 – BF: 1 ♀: Tihany: Külső-rét, 1958. 06. 06. SB - VI. – A szerzőhármas (DOCAVO, FISCHER - TORMOS 2001: 236) két nőtény alapján írta le a fajt Spanyolországból (Valencia). A tihanyi lelőhely a második megismert előfordulása. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) merellus (NIXON, 1937) – BF: 1 ♂: Ábrahámhegy, 1990. 05. 15.

PJ - V. – A Bakony-hegységből ezúttal közöljük először, a Dél-Dunántúl faunájában már kimutattuk (PAPP 2004b). Magyarországhoz legközelebb Ausztriában ismeretes (FISCHER 1962).

Chorebus (Stiphrocera) pelion (NIXON, 1944) – KH: 1 ♀: Uzsa, 1993. 05. 24. PJ - V. – Mindeddig Európa három országában (Svédország, Németország, Lengyelország; SHENEFELT 1974) és az oroszországi Kamcsatkában (TOBIAS 1998) tudunk előfordulásáról. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) pseudomisellus GRIFFITHS, 1968 – BF: 1 ♀: Keszthely, 1977. 07. 27. PJ - VII. – A faj éppen a Bakonyban négy lelőhelyen gyűjtött példányok (2 ♀ + 2 ♂) alapján vált ismertté a magyar faunában (PAPP 2004a).

Chorebus (Stiphrocera) spenceri GRIFFITHS, 1964 – ÉB: 1 ♀: Némethánya: Jäger-völgy, 1973. 07. 17. PJ - VII. – A két észak-bakonyi lelőhely bővül a 3. lelőhellyel (PAPP 2004a).

Chorebus (Phaenolexis) stenocera (THOMSON, 1895) – KB: 1 ♂: Fehérvárcurgó, 1923. 09. 18. BL - IX. – A fajnak ez a második bakonyi lelőhelye, az első Felsőörs (PAPP 2004a). A Palearktikumban messze elterjedt de szórványos előfordulású.

Chorebus (Stiphrocera) thecla (NIXON, 1943) – ÉB: 1 ♂: Fenyőfő: halastavak, 1983. 04. 30. RI. - IV. – Négy bakonyi lelőhelyéről már tudunk (PAPP 2004a).

Chorebus (Stiphrocera) thisbe (NIXON, 1937) – KB: 1 ♀: Csesznek: Gézaháza, 1957. 05. 22. BE. - V. – A Palearktikumban a következő országokban került elő: Anglia, Németország, Svájc (SHENEFELT 1974) és Oroszország (európai terület, távol-keleti Tengerszemlák; TOBIAS 1998). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) trjapitzini TOBIAS, 1986 – DB: 2 ♀: Veszprém, 1983. 05. 29. PA - V. – Az európai oroszországi Karéliából írták le a hím holotípus alapján (TOBIAS 1986b). Magyarországi előkerülése a második közölt lelőhelye, a magyar fauna új faja.

BLACINAE

Blacus NEES, 1818

Blacus (Blacus) rufescens RUTHE, 1861 – ÉB: 1 ♂: Hárskút, Max-völgy, 1994. 07. 08. PJ - VII. – Három nemzeti parkunkból (Hortobágy, Kiskunság, Aggtelek) mutatták ki, mégsem gyakori faj. A Bakony-hegységben ezúttal mutatjuk ki először.

BRACHISTINAE

Eubazus NEES, 1814

Eubazus (Brachistes) tauricus TOBIAS, 1986 – DB: 1 ♀ + 8 ♂: Veszprém, 1983. 05. 29. PA - V. – Az ukrainai Krím félszigetről leírt fajnak (TOBIAS 1986a) Magyarország a második ismert előfordulása. Hazánkban két lelőhelyét már közzétették: Siklós (PAPP 1997) és Fertőújlak (PAPP 2002). - A csáp 26-30 ízű: 26: 2 ♂, 28: 1 ♀ + 2 ♂, 29: 2 ♂, 30: 2 ♂; a potroh barna, az 1. hátlemez feketésbarna.

BRACONINAE

Bracon FABRICIUS, 1804

Bracon (Glabrobracon) arcuatus THOMSON, 1894 – BF: 1 ♀: Csopak: Péter-hegy, 1960. 05. 11. PJ - DB: 1 ♀: Szentgál, Mecsek-hegy, 1975. 05. 22. PJ - ÉB: 1 ♀: Iharkút, 1969. 05. 27-28. PJ - V-VI. – Bár Európában szórványos előfordulású faj, Magyarországon mégis gyakori; a Bakony-hegységben is számos helyről ismerjük (PAPP 1996a).

Bracon (Glabrobracon) marshalli SZÉPLIGETI, 1901 – BF: 1 ♂: Révfülöp, 1926. 08. 26. BL - ÉB: 1 ♀: Porva: Észak-Cuha-völgy, 1957. 06. 27. PJ - KB: 1 ♀: Fehérvárcsurgó, 1923. 07. 23. BL - VI-VIII. – Leírása óta csak Magyarországról jelentették, így a Kiskunság Nemzeti Parkból (PAPP 1987), a Bükki Nemzeti Parkból (PAPP 1996b) és az Aggteleki Nemzeti Parkból (PAPP 1999). Valószínűsíthető, hogy Európa számos országában él, de még nem mutatták ki. A *B. obscurator* NEES-hez nagyon hasonlít: úgy tűnik, hogy ezzel a fajjal keveredik el.

Bracon (Glabrobracon) pachyceri QUINTARET, 1912 – ÉB: 1 ♀: Porva: Cuha-völgy, 1957. 05. 23. ML - V. – Franciaországtól írták le, majd a következő nyugat-palearktikus országokban került elő: Svédország, Csehország, Bulgária, Törökország. Magyarországon a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban gyűjtötték, de még nem közölték. A magyar fauna új faja.

Bracon (Glabrobracon) pallicarpus THOMSON, 1894 – ÉB: 1 ♀: Németbánya: Jäger-völgy, 1963. 08. 22-25. PJ - VIII. – Nemzeti parkjaink közül csak a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002).

Bracon (Glabrobracon) parvicornis THOMSON, 1894 – BF: 1 ♂: Keszthely, 1982. 08. 04. VA; 1 ♂: Tapolca: Szent György-hegy, 1990. 05. 16. PJ; 2 ♀ + 1 ♂: Tihany, 1973. 05. 23. SÁ, 1983. 05. 26. RI - V. és VIII. – Bakonyi előfordulásai a Balaton-felvidékre (öt lelőhely) és Déli Bakonyra (egy lelőhely) szorítkoznak (PAPP 1996a).

Bracon (Glabrobracon) parvulus WESMAEL, 1838 – KB: 1 ♀: Olaszfalu: Alsópere, Querceto petraeae-cerris-ben hálózva, 1964. 08. 26-28. PJ; 1 ♂: Olaszfalu: Malom-völgy, 1976. 05. 20. PJ - V. és VIII. – A Keleti Bakonyban Tésről már kimutatták, továbbá a Balaton-felvidékről és a Déli Bakonyból is közöltem egy-egy lelőhelyét (PAPP 1996a).

DORYCTINAE

Dendrosoter WESMAEL, 1838

Dendrosoter protuberans (NEES, 1834) – ÉB: 1 ♀: Zirc: Pálhálás, 1986. 05. 11. PA - KB: 8 ♀ + 10 ♂: Bakonycsérnye: Kisgyónbánya, fából nevelve, 1983. 11. 23. PA - V. és XI. (labornevelés). – Nemzeti Parkjaink közül csak a Bátorliget Természetvédelmi Területről (PAPP 1991) és az Aggteleki Nemzeti Parkból (PAPP 1999) mutattam ki. Ezen kívül még négy lelőhelyét közöltem hazánkból (PAPP 1984). Magyarországról először SZÉPLIGETI (1899) mutatta ki Budapestről (Máriaremete).

Dolopsidea HINCKS, 1944

Dolopsidea indigator (HALIDAY, 1836) – BF: 1 ♀: Balatoncsicsó: erdészház környéke, 1969. 07. 09-10. PJ - VII. – Palearktikus elterjedésű faj; nálunk kifejezetten ritka, Bátorli-

geten továbbá a szlovákiai Breznón (Alacsony-Tátra, Zálomy, 600-700 m) gyűjtötték májusban ill. júliusban.

Dolopsidea tatianae (TELENGA, 1941) – ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Szömörkés, 1968. 07. 05. PJ; 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. 06. 07. PJ - VII. – Leírása óta csak a volt Szovjetunió európai részéből ismertük (Litvánia, Moldova, Oroszország, Ukrajna). A magyar fauna új faja.

Doryctes HALIDAY, 1836

Doryctes undulatus (RATZEBURG, 1852) – KH: 15 ♀ + 4 ♂: Várvölgy, 1985. 05-07. PA. - V-VII. – A Bakonyban csak Péntesgyórból ismertük (PAPP 1990a), hazai lelőhelyeinek száma 14.

Ephylus FÖRSTER, 1862

Ephylus hylesini (RATZEBURG, 1848) – KB: 1 ♂: Bakonycernye: Kisgyónbánya, fából nevelve, 1986. 11. 23. PA; 1 ♂: Csesznek: Gézaháza, Mogyoróskert, 1957. 05. 20. PJ - V. és XI (labor nevelés). – Cseszneket is beleértve hazánkban összesen négy lelőhelyét közöltem (PAPP 1984). Nyugat-palearktikus, többnyire gyakori faj.

Heterospilus HALIDAY, 1836

Heterospilus separatus FISCHER, 1960 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ - ÉB: 1 ♀: Farkasgyepű, Melico-Fagetum-ban hálózva, 1966. 06. 29. PJ - VI és VI. – Hazánkban eddig négy lelőhelyét ismertük, a Bakonyból még nem mutatták ki. A Bakony-hegységhez legközelebb a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban fordul elő (PAPP 2002).

Heterospilus leptosoma FISCHER, 1960 – KH: 1 ♂: Sümeg: Sarvaly, 1968. 06. 04-08. PJ - ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót: Büdöskút, 1968. 04. 26. PJ - IV. és VI. – Magyarországon egyaránt előkerült sík- és hegyvidékeinken (PAPP 1984). Nemzeti parkjaink közül csak a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002).

EUPHORINAE

Az Euphorinae alcsalád feldolgozására összesen 303 példány állt rendelkezésre, amit a Bakony-hegységben gyűjtöttek többnyire az 1960-as évek folyamán. Ennek alapján a Bakony-hegységből kimutatott euphorin fajok száma kereken 50, a fajok 12 génuszhoz tartoznak. A 2005-ig regisztrált magyarországi fajok száma 78 (PAPP 2005b), azaz a hazai euphorin fajok 64%-át mutatjuk ki a Bakonyból. Az 50 faj közül 13 faj a magyar fauna új faja (felsorolásukat lásd a Bevezetésben). Magyarország faunájában összesen 20 génuszba soroljuk az euphorin fajokot; a Bakonyban 7 génusz fajt eddig nem gyűjtötték (a hét génuszba 1-1 faj tartozik); bármelyik génusz előkerülése várható a Bakony-hegységben.

1. táblázat

Génusz		Hazai fajok száma	Bakonyi fajok száma (példányszám)	A magyar fauna új fajainak a száma
1.	Allurus	2	1 (2)	1
2.	Ancylocentrus	5	3 (5)	1
3.	Aridelus	1	–	–
4.	Centistes	2	2 (7)	–
5.	Chrysopophthorus	1	–	–
6.	Dinocampus	1	1 (5)	–
7.	Leiophron	9	7 (16)	2
8.	Marshiella	1	–	–
9.	Microctonus	8	6 (52)	2
10.	Myiocephalus	1	–	–
11.	Perilitus	5	5 (14)	1
12.	Peristenus	16	13 (158)	1
13.	Pygostolus	3	1 (17)	–
14.	Rilipertus	3	1 (8)	–
15.	Ropalophorus	1	–	–
16.	Streblocera	1	–	–
17.	Syntretus	9	7 (15)	5
18.	Syrrhizus	1	–	–
19.	Townesilitus	4	2 (3)	–
20.	Wesmaelia	1	1 (1)	–
	Összesen	75	50 (303)	13

Allurus FÖRSTER, 1862

Allurus muricatus (HALIDAY, 1833) – KH: 1 ♀: Sümeg: Sarvaly, 1968. 05. 04-08. PJ - ÉB: 1 ♀: Hárskút, 1993. 07. 08. PJ - V. és VII. – Bár Európa-szerte általánosan elterjedt, Magyarországrol megnevezve lelőhelyét még nem mutatták ki. A magyar fauna új faja.

Ancylocentrus FÖRSTER, 1862

Ancylocentrus ater (NEES, 1834) (= *Allurus lativalvis* JAKIMAVIČIUS, 1972; =*Leiophron excrucians* HALIDAY, 1835) – BF: 2 ♀: Kővágóörs: Kornyi-tó, 1978. 07. 18. CsM – Holarktikus, mégis inkább szórványos / kevésbé gyakori faj. Magyarországról először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték lelőhelyét (Rábatamási; PAPP 2002).

Ancylocentrus convexitemporalis (BELOKOBYSKIJ, 1992) – KH: 1 ♀: Cserszegtomaj: Kőhát, 1990. 05. 17. PJ - ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Gerence-völgy, 1959. 08. 01. MF - V. és VIII. - Az ázsiai Oroszország távol-keleti területéről leírt faj (BELOKOBYSKIJ 1992) váratlanul került elő Magyarországról, nevezetesen a Bakony-hegység két lelőhelyén. BELOKOBYSKIJ a *Centistes* génuszba helyezte a fajt és ezen belül az *Ancylocentrus* alnembe. A magyar fauna új faja. – Háttározásom azzal vált hitelessé, hogy a budapesti Magyar Természettudományi Múzeum a BELOKOBYSKIJ-féle fajnak egy nőstény paratípusát őrzi, amit összehasonlítottam a bakonyi két példánnyal; a példányok ugyanazt a fajt képviselik.

Ancylocentrus edentatus (HALIDAY, 1835) – BF: 1 ♀: Vászoly: Körtvélyes, 1993. 05. 25. PJ - V. – Az egész palearktikus faunaterületen elterjedt, gyakori faj. Majdnem valamennyi nemzeti parkunkban kimutatták. A Bakony-hegységben is bizonyára sokfelé előfordul, csak még nem gyűjtötték.

Centistes HALIDAY, 1835

Centistes cuspidatus HALIDAY, 1835 (= *Bracon lucidator* NEES, 1834) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ - ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót: Kispapod, 1967. 08. 17. PJ - KB: 4 ♂: Csatka: Szentkút, 1969. 07. 11. PJ - V. és VII-VIII. – A Palearktikum leggyakoribb *Centistes* faja. Valamennyi magyarországi nemzeti parkból kimutatták.

Centistes fuscipes (NEES, 1834) – ÉB: 1 ♂: Bakonybél: Szarvad-árok, 1959. 08. 12. PJ - VIII. – A palearktikus elterjedésű faj Európában nem gyakori. Magyarországon eddig csak az Aggteleki Nemzeti Parkból és a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 1999, 2002).

Dinocampus FÖRSTER, 1862

Dinocampus coccinellae (SCHRANK, 1802) (= *Bracon terminatus* NEES, 1812) – BF: 1 ♀: Keszthely, 1959. 07. 07. ex *Coccicella septempunctata* LINNÉ, SGy - ÉB: 1 ♀: Némethánya: Jáger-völgy, 1963. 08. 22-25. PJ; 1 ♀: Zirc, 1973. 08. 2. TS - KB: 1 ♂: Tés, 1963. 05. 13-16. PJ.- V. és VII-VIII. – Az eredetileg palearktikus faj másodlagosan terjedt el az egész Földön emberi behurcolással, azaz jelenleg kozmopolita faj. A hétpettyes katicabogár (*Coccinella septempunctata* L.) imagójának a parazitoidja.

Leiophron NEES, 1818

Leiophron apicalis HALIDAY, 1833 – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ - V. – Európa déli felében jobbra szórványos elterjedésű faj. Hazánkban is csak a Kiskunság és a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból jelentették (PAPP 1987, 2002).

Leiophron clypealis TOBIAS, 1986 – ÉB: Zirc: Bocskor-hegy, 1960. 05. 16. PJ - KB: 1 ♂: Csesznek: Zörög-hegy, 1961. 07. 22. PJ; 1 ♂: Olaszfalu: Alsópere, 1966. 07. 11-14. PJ - V. és VII. – Az európai Oroszországból és Ukrajnából írták le hím példányok alapján (TOBIAS 1986a). A Bakonyban is csak hímek kerültek elő. A magyar fauna új faja.

Leiophron deficiens (RUTHE, 1856) – DB: 1 ♂: Veszprém, Kálvária, 1973. 06. 18. PJ - VI. – A Németországból másfél évszázaddal ezelőtt leírt faj szórványosan került elő Nyugat- és Közép-Európában. Oroszországban több egymástól távoli helyről közölték (BELOKOBYSKI 2000). A magyar fauna új faja.

Leiophron duploclaviventris SHENEFELT, 1969 (= *Microctonus claviventris* RUTHE, 1856 nec WESMAEL, 1835) – ÉB 1 ♂: Némethánya: Jáger-völgy, 1967. 05. 29-06. 2. PJ - V. – A fajt csak Közép-Európából ismerjük. Magyarországon a Bátorligeti Természetvédelmi Területről és a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 1991, 2002).

Leiophron fascipennis (RUTHE, 1856) – BF 2 ♀: Balatoncsicsó, 1969. 05. 06. ML - V. – Ismert elterjedési képe (areája) megszakított (diszjunkt): Nyugat- és Közép-Európa, Fehéroroszország - Ázsiai Oroszország (Távol-Kelet). Hazánkban eddig csak a Bátorliget Természetvédelmi Területről közölték (PAPP 1991).

Leiothron pallidistigma CURTIS, 1833 (= *Microctonus claviventris* WESMAEL, 1835; *Leiothron intactus* HALIDAY, 1835; *Microctonus parvulus* RUTHE, 1856) – DB: 2 ♂: Úrkút, 1967. 08. 10-11. PJ - ÉB: 1 ♂: Németbánya: Jáger-völgy, 1963. 08. 22-25. PJ; 1 ♂: Ugod: Somberek, Hubertlak, 1967. 06. 26-29. PJ - VI és VIII. – Európa-szerzte gyakori, sőt közönséges faj; Magyarországon is nagyon gyakori.

Leiothron similis CURTIS, 1833 (= *Leiothron basalis* CURTIS, 1833; *Microctonus oblitus* RUTHE, 1856) – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, 1960. 05. 19. MF. 1 ♀: Németbánya: Jáger-völgy, 1967. 05. 29. - 06. 02. PJ - KB: 1 ♀: Csesznek: Gézaháza, 1957. 05. 24. SB; 1 ♂: Csesznek: Kőárok, 1957. 05. 21. BE - V-VI. – Elterjedési területe felöleli Nyugat- és Közép-Európát, európai Oroszországot és Kazahsztánt. Hazánkban a Bátorligeti Természetvédelmi Területről és a Bükk Nemzeti Parkból közölték egy-egy lelőhelyről (PAPP 1991, 1996).

Microctonus WESMAEL, 1835

Microctonus aethioides LOAN, 1975 – BF: 1 ♂: Gyenesdiás: Nagymező, 1966. 06. 14. PJ; 1 ♂: Kővágóörs: Kornyi-tó, 1988. 10. 16. PA; 1 ♂: Révfülp, 1925. 09. 03. SZZ - DB: 2 ♂: Bánd: Várhegy, 1975. 05. 22. PJ; 1 ♂: Herend: Szolimán, 1982. 08. 04. PJ; 1 ♀: Sáska: Agártető, 1967. 05. 11. PJ; 2 ♂: Szentgál: Somod, 1975. 05. 22. PJ; 1 ♂: Szentgál: Üsti-hegy, 1962. 08. 23. PJ - ÉB: 1 ♂: Bakonybél: Hideghegyi-dűlő, 1961. 06. 13. PJ; 1 ♂: Hárskút: Esztergáli-völgy, 1966. 06. 07. PJ; 1 ♂: Németbánya: Jáger-völgy, 1964. 08. 25. PJ; 1 ♂: Tapolcafő: Kalapács-ér, 1966. 05. 04. PJ - KB: 3 ♂: Sárszentmihály: láprét, 1923. 05. 27. BL - V-VI és VIII-X. – BELOKOBYLSKIJ szerint (2000) az egész Palearktikumban elterjedt. Nagyon közel áll a *M. aethiops*-hoz; vannak specialisták, akik nem tekintik önálló fajnak.

Microctonus aethiops NEES, 1834 – BF: 3 ♂: Kapolcs: Bondoró-hegy, 1968. 05. 08. PJ; 1 ♂: Keszthely, 1979. 08. 10. PJ; 1 ♂: Pécsely, 1983. 06. 26. RI; 1 ♂: Révfülp, 1926. 08. 26. BL - DB: 1 ♂: Herend: Szolimán, 1982. 08. 04. PJ; 1 ♂: Márkó: Menyeke, 1959. 05. 29. PJ; 1 ♂: Szentkirályszabadja: Kőhegy, 1962. 05. 06. PJ; 2 ♂: Veszprém: Séd-völgy, 1957. 05. 22. PJ - KB: 1 ♂: Csesznek: Gézaháza, Mogoróskert, 1957. 05. 24. SB; 1 ♂: Tés: Hegyesberek, 1969. 07. 17. PJ; 1 ♂: Várpalota: Várköly, *Querceto-Carpinetum*-ban hálózva, 1968. 06. 27. PJ - V-VIII. – Európában általánosan elterjedt (SHENEFELT 1969). Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b) közölte lelőhelyeit Budapestről: Gellérthegy, Lipótmező, Sas-hegy.

Microctonus brevicollis (HALIDAY, 1835) – BF: 1 ♂: Balatonfüred: Nagymező, 1978. 05. 07. TS; 1 ♂: Balatoncsicsó, 1969. 05. 06-09. ML; 1 ♀: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ; 1 ♂: Kővágóörs: Kornyi-tó, 1988. 10. 16. PA; 1 ♂: Monoszló: Taróra-hegy, 1969. 07. 09. PJ; 4 ♀ + 1 ♂: Tapolca: Szent György-hegy, 1990. 05. 16. PJ - KH: 1 ♂: Várköly: Nagyláztető, 1969. 05. 21. PJ - ÉB: 1 ♂: Csehánya: Középső-Hajag, 1975. 05. 21. PJ; 1 ♀: Tapolcafő: Kalapács-ér, 1966. 05. 04. PJ - KB: 1 ♀: Bakonyszentlászló: Vinye, 1960. 05. 17. PJ; 1 ♂: Csesznek: Gézaháza, Mogoróskert, 1957. 07. 06. PJ; 1 ♂: Olaszfalu: Malom-völgy, 1975. 05. 20. PJ – Nyugat-palearktikus faj, Magyarországon eddig az Aggteleki és a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutattam ki (PAPP 1999, 2002), azaz a közelmúltban vált ismertté hazai előfordulása.

Microctonus melanopus (RUTHE, 1856) – KH: 1 ♀: Uza, 1963. 06. 04. PJ - VI. – Palearktikus elterjedésű, Európában meglehetősen gyakori faj. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b) mutatta ki Hercegfalváról.

Microctonus retusus (RUTHE, 1856) (= *Perilitus caudatus* THOMSON, 1892) – BF: 1 ♀ (det. Haeselbarth 1995): Keszthely, 1977. 07. 09. PJ - VII. – Hiteles előfordulása három európai országra szorítkozik: Németország, Svédország, Moldova (TOBIAS 1986a). A magyar fauna új faja.

Microctonus secalis (HALIDAY, 1833) (= *Perilitus cerealium* HALIDAY, 1835) – ÉB: 1 ♂: Bakonybél: Vörös János séd, 1959. 05. 21. PJ; 1 ♀: Fenyőfő, 1961. 08. 22. PJ - DB: 1 ♂: Gyulafirátót: Miklád, 1967. 08. 16. PJ - KB: 1 ♂: Fehérvárcurgó, 1923. 09. BL; 3 ♂: Olaszfalu: Alsópere, 1966. 07. 11-14. PJ - V. és VII-IX. – Palearktikus areájú faj, Európában jobbra szórványosan fordul elő. A magyar fauna új faja.

Perilitus NEES, 1818

Perilitus eugeni HAESSELBARTH, 1999 – KB: 1 ♀: Olaszfalu: Alsópere, 1966. 07. 11-14. PJ - VII. – A közelmúltban (HAESSELBARTH 1999) Mongóliából leírt fajnak váratlanul Magyarországon, a Bakonyban vált ismertté második előfordulása. A magyar fauna új faja. – A bakonyi egyetlen nőtény példány alig néhány bélyegben különül el a holotípustól (amit a budapesti Magyar Természettudományi Múzeum őriz): (1) a csáp 22-ízű (és nem 23-24 ízű); (2) a 3. comb ötször hosszabb a szélességénél (és nem 4.5x, ezzel ellentétben az Abb. 91-en, HAESSELBARTH l.c., majdnem hatszor hosszabb); (3) a szárnyjegy barna (és nem opálosan sárgás barna); (4) a potroh anteriorális fele rózsínű (és nem sárga).

Perilitus falciger (RUTHE, 1856) – DB: Sáska: Agártető, 1967. 05. 11. PJ - V. – A nyugati Palearktikumban általánosan elterjedt de szórványos / gyakori előfordulású faj (HAESSELBARTH 1998, 1999).

Perilitus foveolatus REINHARD, 1862 (= *P. sicheli* GIARD, 1895) – KB: 1 ♂: Olaszfalu: Alsópere, 1966. 08. 11-14. PJ - VIII. – HAESSELBARTH (1999) szerint a következő európai országokban tudunk előfordulásáról: Anglia, Belgium, Németország, Magyarország, Észak-Olaszország. Gyakori faj. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b) közölte Budapest (Gellérthegy) lelőhelyét.

Perilitus regius HAESSELBARTH, 1999 – ÉB: 1 ♂: Németbánya: Jäger-völgy, 1967. 05. 29-06. 2. PJ - VI. – A közelmúltban leírt fajnak (HAESSELBARTH 1999) számos európai országban (Franciaország, Németország, Ausztria, Szlovákia, Magyarország, Románia: Erdély, Horvátország, Bulgária) gyűjtötték példányait. Hazánkban is több lelőhelyről ismert.

Perilitus rutilus (NEES, 1811) (= *P. strenuus* MARSHALL, 1887, = *P. tuberculatus* ZAYKOV, 1981) – BF: 2 ♀ (det. Haeselbarth): Tihany, 1929. 07. 13. ZSG - ÉB: 1 ♂: Bakonybél: Szömörkés, 1963. 05. 24. PJ; 1 ♂: Iharkút, 1969. 05. 27-28. PJ - KB: 1 ♀: Bakonyháza: Alsópere, 1964. 08. 28. PJ; 1 ♀ + 1 ♂ (det. Haeselbarth): Csesznek: Gézaháza, Mogyoróskert, 1957. 05. 22. SB; 1 ♂: Olaszfalu: Alsópere, 1966. 07. 11-14. PJ; 1 ♀: Tés: Móróctető, 1969. 07. 18. PJ - V. és VII-VIII. – Holarktikus elterjedésű, Európában gyakori faj. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b) közölte Budakesziről, majd kimutatták a Bátorliget Természetvédelmi Területről (PAPP 1991), a Bükki Nemzeti Parkból (GYÖRFI 1959a, PAPP 1996), az Aggteleki Nemzeti Parkból (PAPP 1999) és a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (PAPP 2002). Szemben más európai országokkal, Magyarországon gyakori faj.

Peristenus FÖRSTER, 1862

Peristenus adelphocoridis LOAN, 1979 – BF: 1 ♂: Balatoncsicsó, 1969. 05. 6-9. ML - ÉB: 1 ♀: Csehánya: Középső-Hajag, 1975. 05. 21. PJ; 2 ♀ + 1 ♂: Fenyőfő: halastavak, 1983. 04. 30. RI; 1 ♀ + 1 ♂: Fenyőfő: Hálóeresztő-árok, 1983. 04. 30. RI; 1 ♀: Fenyőfő: Szépalma, 1983. 05. 01. RI - KB: 1 ♂: Csesznek: Gézaháza, Mogyoróskert, 1957. 05. 22. BE - IV-V. – A fajt Dániából és Franciaországból írták le, több lelőhelyen gyűjtötték és *Adelphocoris* sp. (Miridae) azaz mezei poloska gazdából nevelték (LOAN 1979). Leírása óta csak hazánkból közölték (Bükki Nemzeti Park: PAPP 1996b, Aggteleki Nemzeti Park: PAPP 1999, Fertő-Hanság Nemzeti Park: PAPP 2002).

Peristenus digoneutis LOAN, 1973 – ÉB: 1 ♂: Hárskút: Esztergáli-völgy, 1966. 06. 07. PJ; 2 ♂: Németbánya: Jáger-völgy, 1967. 06. 2. PJ; 1 ♀: Ugod: Durrogós-tető, 1961. 06. 15. PJ - VI. – A fajt 19 ♀ + 19 ♂ (a holotípus ♂) példány alapján írták le Lengyelországból (1 ♂ paratípust a budapesti Magyar Természettudományi Múzeumban helyeztek el) (LOAN et BILEWICZ-PAWIŃSKA 1973). Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (Osli: Tölösi-erdő) mutatták ki (PAPP 2002). TOBIAS (1986a) Moldovát és Ukrajnát (Krím-félsziget) nevezte meg, mint előfordulását a volt Szovjetunióban.

Peristenus grandiceps (THOMSON, 1892) – BF: 1 ♀: Köveskál: Kornyi-tó, 1993. 05. 25. PJ; 2 ♀: Tihany: Barát-lakások, 1958. 06. 2. SB; 2 ♀: Tihany: Külső-tó, 1958. 06. 06. SB - KH: 1 ♀: Cserszegtomaj: Kőhát, 1990. 06. 17. PJ; 3 ♀: Sümeg: Sarvaly, 1968. 06. 04-08. PJ; 2 ♀: Uzsa, 1993. 05. 24. PJ; 1 ♀: Zalasántó: Tátika, 1968. 06. 06. PJ - DB: 1 ♂: Herend: Szolimán, 1982. 08. 04. PJ - ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Hideghegyi-dűlő, 1961. 06. 13. PJ; 1 ♀: Bakonykoppány: Gerence, 1957. 06. 19. PJ; 1 ♀: Bakonyszentlászló: ősfenyves, 1960. 05. 18. MF; 1 ♂: Hárskút: Esztergáli-völgy, 1966. 06. 07. PJ; 1 ♀: Porva: Cuha-völgy, 1957. 06. 27. PJ; 1 ♂: Ugod: Somberek, Hubertlak, 1967. 06. 26-29. PJ - KB: 3 ♀: Bakonyszentlászló: Vinye, 1957. 06. 13. PJ; 1 ♂: Isztimér: száraz gyepek hálózva, 1960. 06. 03. PJ - V-VI. és VIII. – Nyugat-Palearktikus areájú, Európa déli felében gyakori / szórványosan előforduló faj. Magyarországon gyakori. A *P. rubricollis* (THOMSON) és a *P. orchesiae* (CURTIS) fajoktól kellő gyakorlattal különíthető el.

Peristenus laeiventris (RUTHE, 1856) – BF: 1 ♀: Vászoly, 1984. 04. 23. PA. - ÉB: 2 ♂: Fenyőfő: Szépalma, 1983. 05. 1. RI - IV-V. – BELOKOBYSKIJ (2000) nyomán palearktikus faj. Európában két országból (Franciaország, Németország) közölték lelőhelyét (SHENEFELT 1969). Magyarországon először az Aggteleki Nemzeti Parkban került elő (PAPP 1999).

Peristenus nitidus (CURTIS, 1833) – BF: 1 ♀: Vászoly, 1985. 05. 25. PJ - V. – SHENEFELT (1969) szerint Európában két országból közölték: Anglia és Németország. Magyarországon majdnem valamennyi nemzeti parkban előkerült, nem gyakori faj.

Peristenus obscuripes (THOMSON, 1892) – ÉB: 1 ♂: Bakonybél: Vörös János séd, 1959. 05. 21. PJ - V. – TOBIAS (1986) szerint csak Svédországban (innen írták le) és Angliában tudunk előfordulásáról. A magyar fauna új faja. – A Fertő-Hanság Nemzeti Parkból ugyan már közöltem Rábatamási lelőhelyét (PAPP 2002), de a példány *P. orchesiae*-nak bizonyult az újrahatározáskor.

Peristenus orchesiae (CURTIS, 1833) – BF: 1 ♀: Balatonfüred: Nagymező, 1978. 05. 07. TS - KH: 1 ♀: Cserszegtomaj: Kőhát, 1990. 05. 17. PJ; 2 ♂: Sümeg: Sarvaly, 1968. 06. 04-08. PJ; 1 ♂: Uzsa, 1993. 05. 24. PJ - ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Vörös János séd, 1959. 05. 2. PJ; 1 ♂: Hárskút, 1966. 06. 08. PJ; 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. 06. 07. PJ; 1 ♂: Németbánya: Jáger-völgy, 1967. 05. 29-06. 2. PJ - KB: 1 ♂: Isztimér: száraz gyepek hálózva, 1960. 06. 03. PJ - V-VI. – SHENEFELT (1969) szerint a következő országokban fordul

elő: Anglia, Németország, Olaszország, Magyarország, Románia. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002). SZÉPLIGETI (1896a) *Euphorus pallidipes* CURTIS var. *orchesia* CURTIS néven Budapestről, Orsováról és Krassóváról közölte, a hitelesítő példányok azonban elkallódtak.

Peristenus pallipes (CURTIS, 1833) (= *Microctonus barbiger* WESMAEL, 1835, = *Euphorus tuberculifer* MARSHALL, 1887) – BF: 1 ♂: Balatoncsicsó: erdészház környéke, 1969. 05. 06-08. PJ; 1 ♂: Balatonudvari, 1974. 04. 20. PJ; 2 ♀: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ; 1 ♂: Kapolcs: Bondoró-hegy, 1968. 05. 08. PJ - KH: 1 ♀: Keszthely: Büdöskúti-völgy, 1966. 06. 15. PJ; 16. ♀ + 2 ♂: Sümeg: Sarvaly, 1968. 05. 4-8. PJ; 2 ♀: Zalaszántó: Kovácsi-hegy, 1959. 05. 2-3. PJ; 2 ♂: Zalaszántó: Tátika, 1968. 06. 06. PJ - DB: 1 ♀: Herend: Mogyorós-domb, 1966. 04. 27. PJ; 1 ♀: Herend: Szolimán, 1982. 08. 04. PJ; 1 ♀: Nagyvázsony, 1973. 06. 19. PJ; 1 ♀: Sáska: Agártető, 1967. 05. 11. PJ; 1 ♂: Városlőd: Torna-mente, 1962. 06. 10. PJ - ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Somberek, 1957. 06. 16. PJ; 2 ♀ + 2 ♂: Bakonybél: Vörös János séd, 1959. 05. 21. PJ; 1 ♀: Fenyőfő: Hálóeresztő-árok, 1983. 04. 30. RI; 1 ♂: Fenyőfő: halastavak, 1983. 04. 30. RI; 4 ♀: Fenyőfő: Kisszépalma, 1965. 05. 25-31. PJ; 1 ♀: 1983. 05. 1 RI; 1 ♀: Gyulafirátót: Kispapod, 1967. 08. 17. PJ; 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. 06. 07. PJ; 4 ♀: Németbánya: Jáger-völgy, 1967. 05. 29 - 06. 02. PJ; 2 ♀ + 3 ♂: Ugod: Durrogós-tető, 1 ♂: 1961. 06. 15. PJ, 2 ♀ + 2 ♂: 1967. 06. 27. PJ; 1 ♀: Ugod: Somberek, Hubertlak, 1967. 06. 26-29. PJ - KB: 1 ♀: Csesznek: Gézaháza, Mogyoróskert, 1957. 05. 22. PJ; 1 ♀ + 1 ♂: Csesznek: Kőárok, 1957. 05. 21. PJ; 1 ♂: Olaszfalu: Malom-völgy, 1969. 04. 30. PJ; 3 ♂: Olaszfalu: Tobán-hegy, 1968. 04. 25. PJ; 1 ♂: Tés: Csószpuszta, Csiklingvár, 1961. 07. 21. PJ; 1 ♂: Várpalota: Loncos, 1967. 05. 21. leg. Raveczky László. – Az egész Palearktikumban elterjedt és a leggyakoribb *Peristenus* faj. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896a) Budapest és GYÖRFI (1959a) Sopron lelőhelyéről (*Eustrophus dermestoides* FABRICIUS, Col. Melandryidae lárvából nevelve) közölte.

Peristenus picipes (CURTIS, 1833) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ - ÉB: 3 ♀: Bakonybél, 1960. 05. 19. MF; 1 ♀: Gyulafirátót: Gyökeres, 1967. 05. 04. PJ - KB: 1 ♀: Tés, 1963. 05. 13-16. PJ - V. – Palearktikus areájú faj, de korántsem oly gyakori, mint a *P. pallipes*. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b) közölte Sátoraljaújhely lelőhelyét *Euphorus coactus* MARSHALL néven. Szinte valamennyi nemzeti parkunkban is előkerült.

Peristenus reclinator (RUTHE, 1856) – KH: 1 ♀ + 4 ♂: Sümeg: Sarvaly, 1968. 06. 4-8. PJ - VI. – SHENEFELT (1969) szerint a következő európai országokból közölték lelőhelyeit: Németország, volt Jugoszlávia, Lengyelország. A magyar fauna új faja.

Peristenus relictus (RUTHE, 1856) – (= *Peristenus stygicus* LOAN, 1973) - BF: 1 ♂: Keszthely, 1983. 08. 16. PJ - DB: 1 ♂: Bánd: Várhegy, 1975. 05. 22. PJ; 1 ♀: Márkó: Menyke, 1959. 05. 29. PJ - ÉB: 1 ♂: Fenyőfő: Hálóeresztő-árok, 1983. 04. 30. RI; 2 ♀ + 2 ♂: Hárskút: Esztergáli-völgy, 1966. 06. 07. PJ; 1 ♀: Iharkút, 1969. 05. 27-28. PJ; 1 ♀: Tapolcafő: Kalapács-ér, 1966. 05. 04. PJ - KB: 2 ♂: Csesznek: Gézaháza, 1957. 05. 24. SB; 2 ♂: Olaszfalu: Malom-völgy, 1975. 05. 20. PJ - IV-VI. és VIII. – Hiteles lelőhelye a következő országokból ismert: Németország (innen írták le), Lengyelország, Franciaország, Törökország és Amerikai Egyesült Államok (LOAN et BILEWICZ-PAWIŃSKA 1973 *P. stygicus* néven). Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban vált ismertté (PAPP 2002).

Peristenus rubricollis (THOMSON, 1892) – DB: 1 ♀: Úrkút, 1967. 08. 10-11. PJ - ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Szömörkés, 1968. 07. 05. PJ; 1 ♀: Fenyőfő: Kisszépalma, 1965. 05. 25-31. PJ; 1 ♀: Gyulafirátót: Kispapod, 1967. 08. 17. PJ - KB: 1 ♂: Ácsteszer: Homokházi erdő, sásosban hálózva, 1961. 07. 28. PJ; 1 ♀: Mecsérsuszta, 1962. 08. 08. PJ - V. és VII-VIII. –

Európában Svédországból (innen írták le) és Lengyelországból (LOAN et BILEWICZ-PAWIŃSKA 1973) tudunk hiteles előfordulásáról; TOBIAS (1986a) szerint areája felöleli Ukrajnát, európai Oroszországot, Azerbajdzsánt és Türkméniát. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002).

Peristenus stenodema LOAN, 1973 – BF: 1 ♀: Badacsony, 1961. 06. 08. PJ - ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Vörös János séd, 1959. 05. 21. PJ; 1 ♀: Hárskút, 1966. 06. 08. PJ - V-VI. – Lengyelországból írták le (LOAN et BILEWICZ-PAWIŃSKA 1973), majd előkerült Magyarországról a Bükk (PAPP 1996b) és az Aggteleki Nemzeti Parkban (PAPP 1999). A típus sorozatot (10 ♀ + 10 ♂) a *Stenodema virens* (LINNÉ) nevű (Heteroptera, Miridae) mezei poloskából nevezték.

Pygostolus HALIDAY, 1833

Pygostolus falcatus (NEES, 1834) – ÉB: 7 ♀: Fenyőfő: fénycsapda, 1967. 05. 23 - 09. 30. RL; 5 ♀: Bakonybél: Somhegypuszta, fénycsapda, 1967. 06. 21 - 08. 26. - KB: 1 ♂: Csesznek: Zörög-hegy, 1961. 07. 22. PJ; 1 ♀: Dudar: fénycsapda, 1983. 06. 27. PA - V-IX. – Egész Európában elterjedt és gyakori faj. Éjjel fényre néha tömegesen repül. Magyarországon is gyakori faj.

Rilipertus HAESELBARTH, 1996

Rilipertus facialis (THOMSON, 1892) – BF: 1 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1990. 05. 16. PJ - DB: 1 ♂: Szentgál: Somod, 1975. 05. 22. PJ - ÉB: 1 ♂: Csehbánya: Középső-Hajag, 1975. 05. 21. PJ; 1 ♂: Fenyőfő: halastavak, 1983. 04. 30. RI; 1 ♀: Fenyőfő: Hálóeresztő-árok, 1983. 04. 30. RI; 1 ♂: Fenyőfő: Szépalma, 1983. 05. 1. RI - KB: 1 ♂: Csesznek: Gézaháza, 1957. 05. 24. SB; 1 ♀: Olaszfalu: Malom-völgy, 1976. 05. 20. PJ - IV-V. – HAESELBARTH (1996) szerint csak néhány európai országból ismerjük előfordulását: Svédország (innen írták le), Dánia, Németország. TOBIAS (1986a) szerint Oroszországban is előfordul (európai rész, Altáj-hegység). Hazánkban a Bükk (PAPP 1996b) és a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (PAPP 2002) mutatták ki tévesen a *Peristenus* génuszban.

Syntretus FÖRSTER, 1862

Syntretus (Syntretus) conterminus (NEES, 1834) – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót: Kispapod, 1967. 08. 17. PJ; 1 ♀: Németbánya: Jáger-völgy, 1963. 08. 23. PJ - VIII. – Európa-szerte elterjedt és inkább szórványosan előforduló faj; Magyarországhoz legközelebb Ausztriából ismerjük (VAN ACHTERBERG et HAESELBARTH 2003). *Microctonus conterminus* néven SZÉPLIGETHI (1896b) közölte Magyarországról (Budapest).

Syntretus (Syntretus) idalius (HALIDAY, 1833) (= *Microctonus cultus* MARSHALL, 1887; = *Microctonus vernalis* WESMAEL, 1835) – BF: 2 ♂: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ - DB: 1 ♂: Sáska: Agártető, 1967. 05. 11. PJ - ÉB: 2 ♂: Németbánya: Jáger-völgy, 1967. 05. 29-06. 2. PJ - V-VI. – Egész Európában elterjedt és leggyakoribb *Syntretus* faj. Magyarországon is elég gyakori, először *S. vernalis* néven (PAPP 1983) jelentették a Hortobágy Nemzeti Parkból (Újszentmargita).

Syntretus (Syntretus) klugii (RUTHE, 1856) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ - V. – Öt európai országban tudunk kevés lelőhelyéről (VAN ACHTERBERG et HAESELBARTH 2003: 45):

Németország, Ausztria, Görögország, Moldova, európai Oroszország. A magyar fauna új faja.

Syntretus (Syntretus) ocularis VAN ACHTERBERG et HAESSELBARTH, 2003 – ÉB: 1 ♀: Hárskút: Esztergáli-völgy, 1966. 06. 07. PJ - KB: 3 ♀: Várpalota: Vár völgy, *Querceto-Carpinetum*-ban hálózva, 1968. 06. 27. PJ - VI. – Legújabban derült ki, hogy a *S. conterminus*-nak tekintett faj példányai között egy másik faj rejtőzik, amit *S. ocularis* néven írtak le 2003-ban. Egész Európában elterjedt és gyakori faj; Magyarországhoz legközelebb Ausztriából (Stájerország) ismerjük. A magyar fauna új faja.

Syntretus (Syntretus) politus (RUTHE, 1856) (= *S. cythius* LYLE, 1927) – ÉB: 1 ♀: Herend: Középső-Hajag, 1967. 04. 28. PJ - IV. – VAN ACHTERBERG et HAESSELBARTH (2003) szerint nyolc országból közölték kevés lelőhelyét: Írország, Anglia, Svédország, Németország, Ausztria, Olaszország, Spanyolország és Bulgária. A magyar fauna új faja.

Syntretus (Syntretus) pusio (MARSHALL, 1898) – ÉB: 1 ♀: Hárskút, 1966. 06. 08. PJ - VI. – Elterjedése: Írország, Anglia, Németország, Ausztria, Olaszország, Bulgária. A magyar fauna új faja.

Syntretus (Syntretus) xanthocephalus (MARSHALL, 1887) (= *S. lyctaea* COLE, 1959) – ÉB: 1 ♀: Németbánya: Jáger-völgy, 1967. 05. 29 - 06. 02. PJ - VI. – Összesen tíz európai országból közölték lelőhelyeit, Magyarországhoz legközelebb Ausztriából és Romániából (VAN ACHTERBERG et HAESSELBARTH 2003). A magyar fauna új faja.

Townesilitus HAESSELBARTH et LOAN, 1983

Townesilitus bicolor (WESMAEL, 1835) – KH: 2 ♀: Sümeg: Sarvaly, 1968. 06. 4-8. PJ - VI. – Areája felöleli a Palearktikumot és gyakori fajnak tartják. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b) Óbudáról, majd GYÖRFI (1959b) feltehetően Sopronból mutatta ki; hazánkban elég gyakori faj.

Townesilitus deceptor (WESMAEL, 1835) – ÉB: 1 ♀: Kup, 1898. 08. 17. SZÉPLIGETI Győző. - VIII. – A Palearktikumon belül számos országból közölték, mégis inkább szórványos előfordulású faj. Hazánkban először Bátorligetről mutatták ki (PAPP 1991). - A két agathin fajhoz (*Disophrys caesa* KLUG, *Bassus nugax* REINHARD) hasonlóan a *T. deceptor* ugyancsak a legrégebben gyűjtött gyilkosfűrkész a Bakonyban.

Wesmaelia FÖRSTER, 1862

Wesmaelia petiolata (WOLLASTON, 1858) (= *W. pendula* FÖRSTER, 1862) – BF: 1 ♂: Keszthely, 1981. 08. 09. FL; 1 ♂: Tápolca: Szent György-hegy, 1990. 05. 16. PJ - ÉB: 1 ♂: Bakonyöölöske, Kupi erdő, 1962. 05. 29. PJ - V. és VIII. – Holarktikus elterjedésű, seholsem gyakori faj. Magyarországon ritkán gyűjtötték, összesen hat lelőhelyét ismerjük.

HOMOLOBINAE

Homolobus FÖRSTER, 1862

Homolobus (Phylacter) annulicornis (NEES, 1834) – BF: 1 ♀: Balatonkenese: Partfő, 1962. 05. 21. PJ - KH: 1 ♂: Vár völgy, 1978. 05. 24. BeL - ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Gerence-völgy, 1960. 05. 19. MF; 3 ♀ + 1 ♂: Bakonybél: Somhegypusztá, 07 - 08. RL; 1 ♀: Fenyőfő, 1967.

07. 19. RL; 1 ♀: Németbánya: Jäger-völgy, 1973. 07. 17. PJ; 1 ♂: Ugod, 1955. 05. 15., 1 ♂: Zirc: Arborétum, 1969. 07. 10. SJ - KB; 1 ♂: Bakonyszentkirály: Hajmáspuszta, halastavak, 1972. 05. 19. TS; 4 ♂: Bakonyszentkirály: Újmajor, 1974. 07. 11. 2 ♂ BK et HM és 2 ♂ KÁ; 1 ♂: Csesznek: Gézaháza, 1974. 08. 08. KÁ; 5 ♂: Dudar, 1973. 07. 24. 3 ♂ KÁ és 2 ♂ BK et HM; 2 ♂ + 2 ♂: Dudar: fénycsapda, 1983. 06. - 07.; 1 ♂: Öskü, 1976. 08. 18. ZL; 1 ♀: Vinye; Kőpince-forrás, 1972. 07. 10. TS - V-VIII., leggyakrabban júliusban gyűjtötték. – Az egész Palearktikumban elterjedt és gyakori faj; Magyarországon közönséges. Úgynevezett "ophionoid faj": éjjel mesterséges fényre néha tömegesen repül, testszíne fakósárga / barnás sárga, pontszemei nagyok (PAPP 1994).

Homolobus (Chartolobus) infumator (LYLE, 1914) – BF: 1 ♂: Balatoncsicsó, 1992. 06. 22. MO - ÉB: 2 ♀: Bakonybél: Somhegypuszta, fénycsapda, 1967. 07. 20 - 30. RL; 1 ♀: Fenyőfő: ősfenyves, 1975. 10. 29. TS - VI-VII. és IX. – Bár holarktikus elterjedésű, mégis csak helyenként gyakori faj; Magyarországon gyakori (PAPP 1994).

Homolobus (Apatia) truncator (SAY, 1828) – BF: 2 ♂: Tihany, 1 ♂ 1930. 10. 15. SzZ és 1 ♂ 1973. 09. 26. K. HORSTMANN. - IX-X. – Hazánkban valamennyi állatföldrajzi kerületben gyakori, sőt közönséges (PAPP 1994). Holarktikus faj.

HORMIINAE (=Exothecinae)

Noserus FÖRSTER, 1862

Noserus similis (SZÉPLIGETI, 1896) (= *Xenarcha similis* SZÉPLIGETI) – ÉB: 1 ♂: Bakonygyepes, 1957. 05. 09. SÁ - V. – SZÉPLIGETI (1896b) a fajt a budapesti Gellért- és Sashegyen gyűjtött egy-egy nőstény és hím példány alapján írta le *Xenarcha similis* néven. A rövid eredeti leírás miatt nehezen ismerhető fel. Újabban (TOBIAS 1986a) a *Rhysipolis mediator* HALIDAY szinonímjának tüntetik fel – ugyanakkor a hosszú ideig szinonimnak tartott *Noserus* génuszt érvényesítik. A *Rhysipolis*, *Noserus*, *Xenarcha* és *Colastes* génuszok taxonómiai helyzetének tisztázása időszerűvé vált.

Rhysipolis FÖRSTER, 1862

Rhysipolis mediator (HALIDAY, 1836) – KH: 1 ♀: Rezi: fénycsapda, 1977. 06. - VI. – Négy nemzeti parkunkban számos lelőhelyről mutatták ki: Bátorliget Természetvédelmi Terület (PAPP 1991), Bükk Nemzeti Park hat lelőhely (PAPP 1996b), Aggteleki Nemzeti Park egy lelőhely (PAPP 1999) és Fertő-Hanság Nemzeti Park három lelőhely (PAPP 2002). Európában a leggyakoribb *Rhysipolis* faj. A Bakonyban is elterjedt, eddig nyolc lelőhelyről tudunk (PAPP 1996a).

ICHNEUTINAE

Pseudichneutes BELOKOBYLSKIJ, 1996

Pseudichneutes brevis (WESMAEL, 1835) – BF: 1 ♂: Tihany: Külső-tó, 1978. 09. 14. CsM - IX. – A nyugati Palearktikumban elterjedt és gyakori faj, Magyarországon inkább szórványos előfordulású; először SZÉPLIGETI (1899) közölte Budapestről, mint a történelmi Magyarország faunájára nézve új fajt.

MACROCENTRINAE

Macrocentrus CURTIS, 1833

Macrocentrus (Macrocentrus) bicolor CURTIS, 1833 – BF: 2 ♀: Tihany: fénycsapda, 1983. 05 - 06. - ÉB: 1 ♀ (det. Haeselbarth 1977): Bakonyszentlászló, 1959. 07. 28-30. MF - V-VII. – Magyarországon először a Kiskunság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 1987). Azóta bebizonyosodott, hogy hazánkban is gyakori faj (PAPP 1994).

Macrocentrus (Amicroplus) collaris (SPINOLA, 1808) – BF: 1 ♀: Csopak: Péter-hegy, 1960. 05. 11. PJ; 1 ♂: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ; 3 ♀ + 1 ♂: Keszthely, 1977. 07. 27. (1 ♀), 07. 08. (1 ♂), 08. 12. (2 ♀), PJ; 3 ♀ + 3 ♂: Tihany, 1934. 06. 4 (1 ♂) MF, 1977. 06. 23. (1 ♀ + 2 ♂) és 07. 20. (2 ♀), ÁL; 1 ♂: Várpalota: Badacsony, 1969. 06. 28. PJ - KH: 4 ♀: Rezi: fénycsapda, 1977. VII. - DB: 1 ♀ + 1 ♂: Gyulafirátót: Miklád, 1967. 08. 17. PJ; 1 ♂: Herend: Somod, 1968. 06. 20. PJ; 1 ♀: Herend: Szolimán, 1982. 08. 04. PJ; 1 ♀: Nagyvázsony: Kab-hegy, 1970. 08. 19. PJ; 1 ♀: Szentgál: Üsti-hegy, 1962. 08. 03. PJ; 3 ♂: Veszprém, 1972. 07. 23. PJ; 2 ♀: Veszprém: Bakonyi Múzeum, 1963. 08. 03. PJ; 1 ♀: Veszprém: Kálvária, 1973. 06. 10. PJ - ÉB: 1 ♀ + 2 ♂: Bakonybél: Hideghegy, 1968. 08. 14. ZL; 35 ♀ + 16 ♂: Bakonybél: Somhegypuszta, fényre folyamatosan repült 1967. 06. 01. - 10. 10. között (hímek augusztus 6-tól), RL; 1 ♀: Bakonybél: Szömörkés, 1968. 08. 05. PJ; 1 ♂: Bakonybél: turistaház, 1968. 08. 13. ZL; 23 ♀ + 17 ♂: Fenyőfő: fényre folyamatosan repült 1967. 05. 23. - 09. 10. között, RL; 2 ♀: Gyulafirátót: Kispapod, 1967. 08. 17. PJ; 3 ♂: Hárskút, 1966. 06. 08. PJ; 1 ♂: Hárskút: Esztergáli-völgy, 1966. 06. 07. PJ; 1 ♀: Iharkút: Laposak, 1966. 06. 27. PJ; 1 ♂: Németbánya: Jáger-völgy, 1963. 08. 25. PJ; 1 ♀: Porva: Cuha-völgy, 1957. 06. 17. PJ; 1 ♀: Zirc, 1896. PK - KB: 1 ♀: Ácsteszér: Homokházi erdő, sásosban fűhálózza, 1961. 07. 28. PJ; 1 ♀: Bakonycsernye, 1972. 07. 26. VI; 1 ♀ + 5 ♂: Balinka: Ubaldpuszta, 1968. 08. 06. PJ; 4 ♀ + 1 ♂: Dudar: fénycsapda, 1983. 06 - 07. PA; 1 ♂: Gyulafirátót: legelő, 1973. 06. 20. PJ; 6 ♀ + 2 ♂: Mecsérpuszta, *Angelica silvestris*-ről hálózva, 1962. 08. 08. PJ; 1 ♂: Olaszfalu: Alsópere, 1966. 07. 11-14. PJ - V-X., leggyakrabban június-augusztus folyamán gyűjtötték. – Az egész Palearktikumban elterjedt és nagyon gyakori, sokféle közönséges faj.

Macrocentrus (Macrocentrus) gibber EADY et CLARK, 1964 – BF: 1 ♀ (det. Haeselbarth 1977): Vörösberény, 1977. 07. 12. PJ - VII. – Ezt a fajt Magyarországon kizárólag Vörösberényből (Balatonalmádi) ismerjük (PAPP 1994).

Macrocentrus (Amicroplus) grandii GOIDANICH, 1937 – BF: 1 ♀: Tihany: déli part, 1967. 07. 03-04. ML - VII. – A Bakonyban eddig csak az Északi Bakonyban került elő a bakonypölöskei Kupi-erdőben (PAPP 1973). Hazánkban további lelőhelyét nem ismerjük.

Macrocentrus (Amicroplus) infirmus (NEES, 1834) – DB: 1 ♀: Nagyvázsony, 1970. 08. 19. PJ - ÉB: 1 ♀: Németbánya: Jáger-völgy, 1973. 07. 17. PJ - VII - VIII. – Európában és így Magyarországon is gyakori faj.

Macrocentrus (Amicroplus) linearis (NEES, 1811) – BF: 1 ♀: Keszthely, 1980. 07. 18. VT - ÉB: 1 ♀ + 11 ♂: Bakonyszentkirály, ex *Haritula ruralis* SCOPOLI (Lep., Pyralidae) 1986. 07. 16. TS; 1 ♀: Németbánya: Jáger-völgy, Malaise csapdával gyűjtve 11-14 óra folyamán, 1973. 07. 17. PJ; 10 ♀ + 10 ♂: Ugod, ex *Haritula ruralis* SCOPOLI (Lep. Pyralidae) 1985. 07. 15-20. TS - KB: 6 ♀: Dudar, 1983. 07. 04. PA - VII. – Európa egyik nagyon gyakori *Macrocentrus* faja. Poliembrióniás, azaz egy petéből sok egyed kel életre, ezért szokott tömegesen elszaporodni. A biológiai védekezésben Magyarországon is van szerepe.

Macrocentrus (Macrocentrus) marginator (NEES, 1811) – BF: 1 ♂: Keszthely, 1977. 07. 29. VT; 1 ♀: Tihany: déli part, Malaise csapdával gyűjtve, 1967. 07. 03-04. ML - VII-VIII. –

Gyakori, helyenként közönséges *Macrocentrus* faj Magyarországon és úgyszintén Európa jórésében. Mindeddig csak a Keleti Bakonyból, nevezetesen a várpalotai Vár völgy lelőhelyét közölték (PAPP 1973). Ennél bizonyára jóval elterjedtebb a Bakonyban.

Macrocentrus (Macrocentrus) nidulator (NEES, 1834) – BF: 1 ♀: Tihany, 1977. 07. 07. ÁL - VII. – Kevésbé gyakori faj. A Bakonyban eddig csak Nyirádról ismertük (PAPP 1973). Ez a faj is bizonyára jóval elterjedtebb hegyvidékünkön.

Macrocentrus (Macrocentrus) townesi VAN ACHTERBERG et HAESELBARTH, 1983 – BF: 1 ♀: Keszthely, 1982. 08. 04. VA - VIII. – Hosszú ideig a *M. marginator*-nak határozták, mígnem a jelzett két szerző a lappangó fajt felismerte 1983-ban. Szinte az egész Palearktikumban elterjedt; hozzánk legközelebb Szlovéniából jelentették (PAPP 1994: 293). Keszthely az első ismert hazai előfordulása.

METEORINAE

Meteorius HALIDAY, 1835

Meteorius abdominalis (NEES, 1811) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ; 1 ♀: Kapolcs: Kálomis, 1968. 05. 07. PJ - DB; 1 ♂: Padragkút: Nyíri-tó, *Querceto-Potentilletum albae*-ban hálózva, 1963. 05. 15. PJ - ÉB; 1 ♂: Bakonyszentlászló: Hódos-ér, 1957. 08. 27. PJ; 1 ♂: Gyulafirátót: Kispapod, 1967. 08. 17. PJ - V. és VIII. – A faj három bakonyi lelőhelye (Gyulafirátót, Némethánya, Városlőd; PAPP 1973) az itt megnevezett öt lelőhellyel egészül ki.

Meteorius abscissus THOMSON, 1895 – BF: 1 ♀: Balatonfüred: Nagymező, 1975. 08. 3. TS - VIII. – Bár 1973-ban (PAPP 1973) közöltem ilyen néven *Meteorius* fajt, az újabb határozás során a példány (Csatka lelőhelyről) *M. gyrator*-nak bizonyult.

Meteorius brevicauda THOMSON, 1895 – KH: 1 ♂ (*M. obsoletus* WESMAEL in PAPP 1973): Sümeg: Sarvaly, 1968. 06. 04 - 08. PJ - VI. – A *M. obsoletus* faj – az újrahatározás következményeképp – nincs kimutatva a Bakony-hegység faunájában (bár előkerülése várható).

Meteorius cespitator (THUNBERG, 1822) – BF: 1 ♀: Badacsony, 1975. 09. 30. NÉ - ÉB; 2 ♂ (*M. tabidus* WESMAEL in PAPP 1973): Némethánya: Jáger-völgy, 1963. 08. 22-25. PJ - VIII-IX. – Ez az első közlés a faj előfordulásáról a Bakonyban. Elég gyakori faj Magyarországon is (PAPP 1990b).

Meteorius eadyi HUDDLESTON, 1980 – BF: 1 ♀: Tihany, 1966. 06. 20. ML - ÉB; 1 ♂: Bakonybél: Gerence-völgy, 1959. 08. 1., MF; 1 ♂: Bakonybél: Somhegypuszta, 1967. 06. 18. RL; 1 ♂: Fenyőfő, 1967. 07. 20-30. RL - VI-VII. – Egyik előző közleményemben már jeleztem három bakonyi lelőhelyét (PAPP 1990b). Számos európai országban ismerjük előfordulását, hozzánk legközelebb Szerbiából közölték.

Meteorius gyrator (THUNBERG, 1822) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ - KH: ♂: Rezi: fénycsapda, 1977. 07. 12. - ÉB; 1 ♂: Bakonybél: Somhegypuszta, 1967. 07. 1-5. RL; 1 ♀ + 2 ♂: Fenyőfő: fénycsapda, 1967. 07. 10. - 08. 20. RL; 1 ♀: Fenyőfő: Kisszépalma, 1965. 05. 25-31. PJ; 1 ♂: Porva: Kékhegy, 1974. 05. 04. TS - KB; 1 ♂ (*M. abscissus* THOMSON in PAPP 1973): Csatka: Szentkút, 1969. 07. 11. PJ; 1 ♀: Öskü: Sötéthorog-völgy, 1969. 06. 27. PJ - V-VIII. – Egyik leggyakoribb *Meteorius* fajunk. A Bakonyban eddig csak két lelőhelyéről tudtunk (PAPP 1973).

Meteorius ictericus (NEES, 1811) – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő: fénycsapda, 1967. 07. 10-18. RL; 1 ♀: Hárskút: Esztergáli-völgy, 1977. 07. 28. TS; 1 ♂ (*M. pallipes* WESMAEL in PAPP 1973): Némethánya: Jáger-völgy, 1963. 08. 11-15. PJ - KB; 1 ♂: Várpalota: Vár völgy, 1968. 06. 27. PJ - VI-VIII. – A fajt *M. pallipes* (WESMAEL) néven közöltem egyetlen bakonyi lelőhelyről

(Németbánya, PAPP 1973). Feltűnő, hogy ez az igen gyakori *Meteorus* faj eddig csak három további lelőhelyről került elő a Bakony-hegységben.

Meteorus melanisticus CAPRON, 1887 – KH: 1 ♂: Rezi: fénycsapda, 1977. 08. 12. - VIII. – A fajt Angliából írták le, SHENEFELT (1969) szerint Írországból és Németországból közölték; magam a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (Kapuvár) mutattam ki egy nőtény példány alapján Magyarországról (PAPP 2002). HUDDLESTON (1980) csak "Great Britain"-t nevezi meg előfordulásának.

Meteorus micropterus (HALIDAY, 1835) – ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Somhegypuszta, fénycsapda, 1967. 06. 10-20. RL - VI. – A faj előkerülése várható volt Magyarországon (PAPP 1990b). Európában a következő országokból ismerjük: Írország, Anglia és Németország (HUDDLESTON 1980). A magyar fauna új faja.

Meteorus tabidus (WESMAEL, 1835) – A *M. punctiventris* RUTHE, 1862 néven közölt balatoncsicsói egyetlen hím példány az újrahatározáskor *M. tabidus*-nak bizonyult; a *M. punctiventris* törlendő a Bakony fauna-jegyzékéből.

Meteorus versicolor (WESMAEL, 1835) – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, 1967. 09. 01-10. RL - IX. – Eddig csak a keleti-bakonyi Csatkáról ismertük előfordulását (PAPP 1973). Valószínűleg jóval elterjedtebb a Bakony-hegységben, megfelelően magyarországi elterjedtségének (PAPP 1990b).

Meteorus vexator (HALIDAY, 1835) – ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Somhegypuszta, 1967. 06. 01. - 08. RL; 1 ♀: Fenyőfő: fénycsapda, 1967. 07. 10 - 19. RL - KB: 1 ♀ (det. Huddleston 1979): Bakonyháza: Római-fürdő, 1969. 07. 19. PJ - VI-VII. – A faj első hazai előfordulását a déli bakonyi Úrkútról jeleztem (PAPP 1973). Bár palearktikus elterjedésű, Európában mégis elég szóróványosan került elő (HUDDLESTON 1980). Hazánkban hét lelőhelyét közölték (PAPP 1990b, 2002).

Zele CURTIS, 1832

Zele albiditarsus CURTIS, 1832 – BF: 2 ♀: Badacsony, 1990. 05. 15. PJ; 1 ♀: Balatonfüred: Nagymező, 1978. 05. 07. TS - V. – Magyarországon közönséges faj. *Meteorus albiditarsus* néven közöltem egyetlen Balaton-felvidéki lelőhelyét, Gyenesdiást (PAPP 1973).

Zele chlorophthalmus (SPINOLA, 1808) – ÉB: 12 ♀: Bakonybél: Somhegypuszta, fénycsapda, 1967. 06. 01. - 08. 10. RL; 14 ♀: Fenyőfő: fénycsapda, 1967. 05. 23. - 09. 10. RL - KB: 1 ♀ (*Meteorus nigricollis* THOMSON in PAPP 1973): Csesznek: Kőárok, 1957. 05. 21. PJ - V-VI. – Legközönségesebb *Zele* fajunk. *Meteorus chlorophthalmus* néven már közöltem a Bakonyból (PAPP 1973).

Zele deceptor (WESMAEL, 1835) – ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Somhegypuszta, fénycsapda, 1967. 06. 15. RL; 1 ♂: Hárskút, 1993. 07. 18. PJ - V-VI. – Szinonim néven: *Meteorus nigricollis* THOMSON néven már közöltem három bakonyi lelőhelyét (PAPP 1973).

MICROTYPINAE

Microtypus RATZEBURG, 1848

Microtypus wesmaeli RATZEBURG, 1848 – KH: 1 ♀ + 1 ♂: Rezi: fénycsapda, 1977. 06. - KB: 3 ♀: Dudar: fénycsapda, 1983. 07. 04. - VI-VII. – Hazánkban eddig két lelőhelyét közölték: Dudar és Noszvaj (PAPP 1994), ritka faj.

MIRACINAE

Mirax HALIDAY, 1833

Mirax dryochares MARSHALL, 1898 – ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Gerence-völgy, 1959. 05. 20. ML - V. – SHENEFELT (1973) szerint csak Német- és Csehországból ismerjük. TOBIAS (1986) kérdőjelesen szinonimizálta a *M. dryochares* nevet a *M. rufilabris*-szal.

Mirax rufilabris HALIDAY, 1833 – BF: 3 ♂: Akali, ex *Trifurcula agrimoniae* FREY (Lep., Nepticulidae), a gazda tápnövénye: *Agrimonia eupatoria* LINNÉ (Rosaceae), 1960. 06. 14. (1 ♂) és 06. 29. (2 ♂), SzJ; 1 ♂: Badacsony, ex *Stigmella plagicolella* STAITON (Lep., Nepticulidae), a gazda tápnövénye: *Prunus spinosa* LINNÉ (Rosaceae), 1968. 06. 27. SzJ; 2 ♀: Badacsony, ex *Stigmella catharticella* STAITON (Lep. Nepticulidae), a gazda tápnövénye: *Rhamnus catharticus* LINNÉ (Staphyleaceae), 1968. 06. 27-29. SzJ; 1 ♀: Badacsony, 1978. 08. 11. (a gazda gyűjtési ideje), ex *Bedellia somnulenta* ZELLER (Lep., Lyonetiidae), a gazda tápnövénye: *Calystegia sepium* LINNÉ (Convolvulaceae), 1978. 09. 06. (a parazitoid kelési ideje), SzJ - ÉB: 1 ♀: Csesznek, ex *Trifurcula cryptella* STAITON (Lep., Nepticulidae), a gazda tápnövénye: *Coronilla varia* LINNÉ (Leguminosae), 1975. 08. 04. SzJ - VI és VIII-IX. – Európában általánosan elterjedt, Magyarországon gyakori faj.

OPIINAE

1981-ben az *Opius* WESMAEL génuszt olyan értelemben tekintették egységesnek, hogy a génuszon belül különítették el számos alnemet (szubgénuszt) és ezt a szemléletet tükrözi a bakonyi Opiinae alcsaládról megjelentetett közleményem (PAPP 1973). Újabban (FISCHER 1998, 1999; WHARTON 1988) egyes alnemeket génusz taxonba emeltek, éspedig a következő alnemeket: *Apodesmia* FÖRSTER, *Aulonotus* ASHMEAD, *Eurytenes* FÖRSTER, *Psytalia* WALKER, *Tolbia* CAMERON, *Uietes* FÖRSTER és *Xynobius* FÖRSTER taxonokat. Várható, hogy további alnemek is génusz rangot nyernek. Ez a rendszertani változtatás lényegesen módosítja az *Opius* génuszt, hiszen a fajok jó egyharmadát immár más génuszba soroljuk. A Bakony-hegység gyilkosfűrkészeinek a fajlistája ezt a rendszertani megjelenítést szemlélteti.

Apodesmia FÖRSTER, 1862

Apodesmia aethiops (HALIDAY, 1837) – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, 1986. 04. 26. PA -IV. – A már közölt két bakonyi lelőhely (Olaszfalu, Porva; PAPP 1981) egészül ki Bakonybéllal, ahol újabban gyűjtötték a fajt. Hazánkban nem gyakori.

Apodesmia nitidulator (NEES, 1834) – DB: 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Veszprém, ex *Pegomyia hyoscyami* (PANZER), 1912. 07. 12. - VII. – Bár holarktikus elterjedésű a faj, mégsem gyakori; Magyarországon inkább ritka, eddig három lelőhelyét közölték (Baja, Budapest, Olaszfalu).

Apodesmia ruficeps (WESMAEL, 1835) – KH: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Gyenesdiás, 1910. 08. 05. GyJ - VIII. – Számos európai országból kimutatták, a Palearktikum keleti részén Koreából jelentették. A Bakonyból még nem ismertük, azaz ez az első közölt bakonyi lelőhelye.

Apodesmia rufipes (WESMAEL, 1835) – KB: 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Fehérvárcsurgó, 1923. 07. 22. BL - VII. – Bár Európa-szerte elég gyakori faj, hazánkban mégis elég szórványosak lelőhelyei. A Bakonyból eddig három helyről közöltem (PAPP 1981).

Opus WESMAEL, 1835

Opus (Opiothorax) abditiformis FISCHER, 1984 – BF: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Tihany: Külső-tó, 1958. 06. 04. SB - ÉB: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Ugod: Gerence-patak, 1959. 05. 20. ML - V-VI. – A Szlovákiából leírt faj (FISCHER 1984) ezúttal került elő először Magyarországról, a Bakony-hegységből. A magyar fauna új faja.

Opus (Pendopius) bajariae FISCHER, 1990 – BF: 1 ♀ (holotípus): Tihany: Akasztódomb, 1958. 05. 2. BE - V. – A közelmúltban és egyetlen nőtény példány alapján leírt faj (FISCHER 1990) holotípusát a budapesti Magyar Természettudományi Múzeum őrzi, Hym. Typ. No. 10734. További példányok nem ismeretesek.

Opus (Allophlebus) bakonyiensis FISCHER, 1990 – ÉB: 1 ♂ (holotípus): Ugod: Gerence-patak, 1959. 05. 20. ML - V. – Az ugyancsak a közelmúltban és egyetlen hím példány alapján leírt faj (FISCHER 1990) holotípusát a budapesti Magyar Természettudományi Múzeum őrzi, Hym. Typ. No. 10730.

Opus (Opus) caricivorae FISCHER, 1964 – ÉB: 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Bakonybél: Vörös János séd, 1959. 05. 21. PJ; 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Gyulafirátót: Kispapod, 1967. 08. 17. PJ - V. és VIII. – E két lelőhelyen kívül még Kapolcsról is közöltem (PAPP 1981), tehát a Bakonyban három hiteles lelőhelyét ismerjük. További két hazai előfordulása Gyula és Miskolctapolca. Inkább ritka faj.

Opus (Nosopoea) cingulatus WESMAEL, 1835 – ÉB: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Bakonyszűcs: Somberek, 1957. 06. 20. PJ - VI. – Bár hazánkban kevés helyen gyűjtötték, a Bakony-hegységben viszonylag gyakori (PAPP 1981).

Opus (Hypocynodus) crassipes WESMAEL, 1835 – DB: 2 ♀ (det. FISCHER 1990): Veszprém: Séd-völgy, 1957. 08. 06. PJ - VIII. – Nyugat-palearktikus faj, legkeletibb előfordulását Örményországban jegyezték fel. Nem gyakori. A magyar fauna új faja.

Opus (Phaedrotoma) diversiformis FISCHER, 1960 – BF: 1 ♀: Révfülöp, 1925. 09. 03. SZZ - KB: 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Csesznek: Gézaháza, 1957. 05. 22. BE - V. és IX. – Európában csak Ausztriából (innen írták le) és Magyarországról ismerjük, továbbá közölték Örményországból és Grúziából (TOBIAS 1986b).

Opus (Phaedrotoma) exiguus WESMAEL, 1835 – DB: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Veszprém: Séd-völgy, 1957. 08. 06. PJ - KB: 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Csesznek: Gézaháza, 1957. 05. 22. BE - V. és VIII. – Magyarországon nagyon gyakori, sőt sokfelé közönséges *Opus* faj.

Opus (Opus) exilis HALIDAY, 1837 (= *O. piceus* THOMSON, 1895) – ÉB: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Iharkút: Tisztavíz, 1966. 06. 18. PJ - VI. – A Bakony-hegységből összesen öt lelőhelyét közöltem (PAPP 1981). Az *Opus piceus* újabban bizonyult azonosnak az *O. exilis*-szel, az *O. exilis* nagyon változékony faj.

Opus (Pendopius) exiloides FISCHER, 1990 – DB: 1 ♂ (paratípus): Nagyvázsony, 1960. 05. 26. PJ - ÉB: 1 ♂: Bakonybél: Vörös János séd, 1959. 05. 21. ML; 1 ♂: Fenyőfő: halastavak, 1983. 04. 30. RI - IV-V. – A legújabban leírt faj (FISCHER 1990) holotípusát (amit a bükk-hegységi Nagyvisnyón gyűjtöttek) a budapesti Magyar Természettudományi Múzeum (Hym. Typ. No. 7645), a nagyvázsonyi paratípust pedig a bécsi Naturhistorisches Museum őrzi.

Opus (Opus) gigapiceus FISCHER, 1990 – ÉB: 1 ♂ (holotípus): Iharkút: Tisztavíz, 1966. 06. 28. PJ - VI. – A közelmúltban leírt faj hím holotípusát a budapesti Magyar Természettudományi Múzeum őrzi, Hym. Typ. No. 10732. a nőtény "allotípus"-t (Szlovákia, Alacsony Tátra, Breznó: Kumštova dolina) pedig a bécsi Naturhistorisches Museum őrzi.

Opus (Hypocynodus) latipes FISCHER, 1958 – ÉB: 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Bakonyszentlászló: Vinyesándormajor, *Arrhenateretum elatioris*-ban hálózva, 1960. 05. 17. PJ - V. – Eddigi adatai alapján a Palearktikum erdős-sztyepp / sztyepp övezetének a faja. Magyarországon elsősorban az Alföldön fordul elő.

Opus (Nosopoea) maculipes WESMAEL, 1835 – ÉB: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Bakonyszűcs: Somberek, 1957. 06. 20. PJ - VI. – A Bakony-hegységben eddig csak egyetlen lelőhelyét közölték (PAPP 1981) annak ellenére, hogy országosan gyakori faj.

Opus (Agnopius) moczari FISCHER, 1990 – ÉB: 1 ♂ (holotípus): Ugod, Gerence-patak, 1959. 05. 20. ML - V. – A közelmúltban leírt faj csak a hím holotípus alapján ismert (FISCHER 1990), amit a budapesti Magyar Természettudományi Múzeum őriz (Hym Typ. No. 10733).

Opus (Opus) pallipes WESMAEL, 1835 – KB: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Csesznek: Kőárok, 1957. 05. 21. PJ - V. – Hasonlóan az országos adatokhoz a Bakony-hegységben is gyakori faj.

Opus (Pendopius) pendulus HALIDAY, 1837 – ÉB: 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Nyirád: Bitva-rétek, 1965. 05. 04. PJ - V. – Ugyancsak gyakori faj mind a Bakony-hegységben, mind Magyarországon.

Opus (Agnopius) similis SZÉPLIGETI, 1898 – ÉB: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Porva: északi Cuha-völgy, 1957. 05. 23. PJ - V. – A Bakony-hegységben valamennyi faunakistájon gyűjtötték, nyolc lelőhelyét közölték is (PAPP 1981).

Opus (Opiothorax) spretus HALIDAY, 1837 – KB: 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Olaszfalu: Tóban-hegy, 1968. 04. 25. PJ - IV. – Nyugat palearktikus, gyakori faj; Koreából is kimutatták. A Bakonyban csak a Zirci Arborétumból ismertük (PAPP 1981).

Opus (Opiothorax) turcicus FISCHER, 1960 – DB: 1 ♂: Veszprém: Gulyadomb, *Festucetum pallentis*-en hálózva, 1973. 05. 20. PJ - V. – Az Alföldön elég gyakori, domb- és hegyvidékeinken inkább szórványosan fordul elő.

Opus (Phaedrotoma) vexator FISCHER, 1964 – BF: 3 ♂: Keszthely, 1981. 08. 09. FL - ÉB: 1 ♀: Ugod: Vörös János séd, 1970. 08. 18. PJ - VIII. – Elírás miatt *O. (Opiothorax) turcicus* néven közöltem már ezt a fajt a Bakony-hegységből (PAPP 1981).

Utetes FÖRSTER, 1862

Utetes hilaris (FISCHER, 1962) (= *Opus hostium* FISCHER, 1964) – BF: 1 ♀: Tihany, 1977. 06. 23. ÁL - ÉB: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Iharkút: Tisztavíz, 1966. 06. 28. PJ; 1 ♀: Németbánya: Jáger-völgy, 1973. 07. 17. PJ - KB: 1 ♀ (det. FISCHER 1990): Csesznek, 1957. 07. 30. PJ – Hazánkban eddig két helyről közölték: Kőszeg (Meszes-völgy) és Nagykanizsa.

Xynobius FÖRSTER, 1862

Xynobius caelatus (HALIDAY, 1837) – KB: 1 ♂ (det. FISCHER 1990): Csesznek: Kőárok, 1957. 05. 21. ML - V. – Európa számos országából közölték előfordulását, Magyarországon is elég gyakori. A Bakonyban csak Németbányáról ismertük (PAPP 1981).

ORGILINAE

Az Orgilinae alcsalád feldolgozására összesen 52 példány szolgált, melyet a Bakony-hegységben gyűjtöttek, jobbára az 1960-as években. Ennek alapján 11 orgilin fajt mutatunk ki hegységünkben, ezek két génuszhoz tartoznak: *Charmon* HALIDAY (1 faj) és *Orgilus*

HALIDAY (10 faj). A Magyarországon regisztrált orgilin fajok száma 38, amit három génuszba sorolunk: a két nevezett génusz + *Keorgilus* VAN ACHTERBERG (PAPP 1994, 2005b). A bakonyi 11 orgilin faj a hazai fajok 29 %-a. Várható, hogy elsősorban további *Orgilus* fajok fognak előkerülni a Bakonyban, bár nem kizárt a hiányzó *Charmon* ill. *Kerorgilus* faj felbukkanása.

Charmon HALIDAY, 1833

Charmon cruentatus HALIDAY, 1833 – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. 05. 30. PJ; 1 ♂: Keszthely, 1979. 07. 06. PJ - ÉB: 1 ♀: Bakonybél: Somhegypuszta, fénycsapda, 1967. 05. 10 - 20. RL; Farkasgyepű: *Melico-Fagetum*-ban hálózva, 1966. 06. 29. PJ; 1 ♀: Fenyőfő: Kisszépalmapuszta, 1965. 05. 25-31. PJ; 1 ♂: Tápolcafő: Kalapács-ér, 1966. 05. 04. PJ - KB: 1 ♂: Csatka: Szentkút, 1969. 07. 11. PJ; 1 ♂: Dudar: fénycsapda, 1983. 07. 04. - V-VII. – Magyarországon gyakori *Charmon* faj, éjjel (néha tömegesen) fényre repül, ún. ophionoid faj (lásd a *Homolobus annulicornis*-t).

Orgilus HALIDAY, 1833

Orgilus asper TAEGER, 1989 – BF: 1 ♂: Keszthely, 1982. 08. 04. VA - VIII. – Jordániából írták le, jelentették Magyarországról (PAPP 1994); további lelőhelyét eddig még nem jegyezték.

Orgilus ischnus MARSHALL, 1898 (= *O. subtilirugosus* PAPP, 1971) – BF: 1 ♂: Keszthely, 1909. 07. GyJ - VII. – Hosszú ideig csak Angliából ismertük; TAEGER (1989) derítette ki, hogy taxonómialag helytelenül értelmezett faj. Európa számos országában előfordul. Magam Mongóliából mint új fajt írtam le (*O. subtilirugosus* néven) osztozva a faj félreértésén (PAPP 1994). BELOKOBYLSKIJ (1998) a keleti Palearktikumból jelentette (Kína, Mongólia, ázsiai Oroszország: Tengermellék).

Orgilus leptocephalus (HARTIG, 1838) – KB: 1 ♂: Olaszfalu: Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben hálózva, 1964. 08. 26-28. PJ - VIII. – Magyarország leggyakoribb *Orgilus* faja. A fenyőtoboz kártevő *Rhyacionia buoliana* DENIS et SCHIFFERMÜLLER (Lep., Tortricidae) hernyójának potenciális fürkésze; a "potenciális" jelzővel gyakorlati jelentőségére utalunk.

Orgilus oehlkei TAEGER, 1989 – KB: 3 ♂ (paratípusok): Fehérvárurgó: Várhegy, 1923. 09. 17. BL - IX. – A két nőtény és tíz hím típus példány alapján leírt fajt a történelmi Magyarországon gyűjtötték; jelenleg három európai országban tudunk előfordulásáról: Magyarország, Románia, Csehország.

Orgilus pimpinellae NIEZABITWSKI, 1910 – BF: 1 ♀ (det. Taeger 1989): Gyenesdiás, 1910. 06. 30. GyJ; 1 ♀: Keszthely, 1982. 08. 11. FL; 1 ♂: Monoszló: Táróra-hegy, 1969. 07. 09. PJ; 1 ♀: Somlóvásárhely: Somló, 1978. 07. 05. HI; 1 ♂ (det. Taeger 1989): Tihany, 1930. 09. 25. BL; 2 ♂ (det. Taeger 1989): Tihany: Barátlakások, 1958. 06. 28. SB; 1 ♂: Várpalota: Várhegy, *Sambucus ebulus*-ról hálózva, 1968. 06. 27. PJ - DB: 1 ♀: Márkó: Menyeke, 1959. 05. 29. PJ; 1 ♀ (det. Taeger 1989): Nagyvázsony: Kab-hegy, 1970. 08. 19. PJ; 3 ♂: Veszprém: Gulyadomb, *Festucetum pallentis*-en hálózva, 1973. 05. 20. PJ - ÉB: 1 ♂: Bakonybél: Vörös János séd, 1965. 09. 1. PJ; 1 ♀: Némethánya: Jáger-völgy, 1963. 08. 05. PJ; 1 ♀ (det. Taeger 1989): Porva: Cuha-völgy, 1957. 05. 23. PJ; 1 ♀: Vinyesándormajor, 1957. 08. 31. PJ - KB: 3 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu: Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben hálózva, 1964. 08. 26-28. PJ; 1 ♂: Olaszfalu: Tobán-hegy, 1968. 04. 25. PJ - IV-IX., többnyire augusztusban gyűjtötték. – Hasonlóan az *O. leptocephalus*-hoz hazánkban nagyon gyakori faj. A Palearktikumban széltében elterjedt és egyik leggyakoribb *Orgilus* faj.

Orgilus ponticus TOBIAS, 1986 – BF: 1 ♂: Tihany: Külső-tó, 1983. 05. 26. RI - ÉB: 1 ♂: Iharkút (lelőhelycédulán: "Németbánya"): Laposak, *Fagetum silvaticae* tisztásán hálózva, 1960. 05. 15. PJ - V. – Az európai Oroszországból (Szocsi) leírt faj további hat országban került elő: Albánia, Horvátország, Szlovénia, Magyarország, Olaszország és Törökország (TAEGER 1989, PAPP 1994).

Orgilus rubrator (RATZEBURG, 1852) – BF: 1 ♀ (det. Taeger 1985): Tihany: déli part, Malaise csapda, 1967. 07. 3-4. ML - VII. – Szórványos előfordulású európai faj. Magyarországon eddig három lelőhelyét közölték (PAPP 1994).

Orgilus rugosus (NEES, 1834) – BF: 1 ♀ + 3 ♂: Balatonfüred: Nosztori-völgy, 1993. 08. 11. PJ; 1 ♂: Gyenesdiás: Nagymező, 1966. 06. 14. PJ; 1 ♂: Keszthely, 1983. 07. 22. KZ; 1 ♂: Mindszentkállya: Öreg-hegy, 1989. 08. 05. RI; 2 ♂: Pétfürdő, *Chaerophyllum bulbosum*-ról hálózva, 1968. 06. 26. PJ - VI-VIII. – Magyarországon szórványosan gyűjtött *Orgilus* faj (PAPP 1994). A Palearktikumban messze elterjedt, de ugyancsak szórványos előfordulású (TAEGER 1989).

Orgilus similis SZÉPLIGETI, 1896 (= *O. ruficornis* SZÉPLIGETI, 1896) – DB: 1 ♀ (det. Taeger 1988 as *O. ruficornis*): Herend: Szolimán, 1982. 08. 04. PJ - KB: 1 ♀: Tés: Móroctető, 1969. 07. 18. PJ - VII. – Magyarországon gyakori, Európában egészen a Kaukázusig elterjedt faj (PAPP 1994). A Bakonyban bizonyára még számos helyről fogják majd kimutatni.

Orgilus tobiasi TAEGER, 1989 – BF: 1 ♀: Gyulafirátót: legelő, 1973. 06. 20. PJ; 1 ♀ (paratípus a Deutsches Entomologisches Institut-ban, Münchberg): Keszthely, 1977. 06. 23. PJ; 1 ♂: Pétfürdő: *Chaerophyllum bulbosum*-ról hálózva, 1968. 06. 26. PJ; 1 ♀ (paratípus a Magyar Természettudományi Múzeumban, Budapest) Tihany: Külső-tó, 1958. 06. 06. SB - KB: 1 ♀: Vállus: Büdöskút, Fekete-hegy, 1964. 05. 26. PJ - V-VI. – Európa-szerte elterjedt; hazánkban is gyakori faj, 14 lelőhelyét közölték (PAPP 1994).

PAMBOLINAE

Pambolus HALIDAY, 1836

Pambolus (Phaenodus) pallipes FÖRSTER, 1862 – KB: 1 ♀: Ácsteszer: Homokházi erdő, 1961. 07. 28. PJ - VII. – SHENEFELT (1975) csak Németországot és Horvátországot nevezte meg, mint előfordulási országot. Jelenlegi ismereteink szerint nyugat-palearktikus elterjedésű, de inkább szórványos előfordulású, kevésbé gyakori faj.

RHYSSALINAE

Rhyssalus HALIDAY, 1833

(=*Eurhoptrocentrus* TOBIAS, 1977)

Rhyssalus clavator HALIDAY, 1833 – ÉB: 1 ♀ + 1 ♂: Németbánya: Jäger-völgy, 1967. 05. 29 - 06. 2. PJ - VI. – Nyugat-palearktikus és inkább szórványosan előforduló faj. Hazánkban először a Bükki Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 1996b), majd előkerült az Aggteleki Nemzeti Parkban is (PAPP 1999).

ROGADINAE

Aleiodes WESMAEL, 1838

Aleiodes (Neorhogas) gasterator (JURINE, 1807) – ÉB: 1 ♂: Bakonyszentlászló: Hódos-ér, *Querceto-Carpinetum*-ban hálózva, 1958. 05. 08. PJ; 1 ♂: Fenyőfő: ősfenyves, 1958. 08. 08. PJ - V. és VIII. – A fajt a közelmúltban értelmezték újra-leírásával. Magyarországon kívül tudunk előfordulásáról Franciaországban, Görögországban és Törökországban. A magyar fauna új faja.

A BAKONYI BRAKONIDÁK TAXONÓMIAI HELYESBÍTÉSE

Az I., II. és IV. számozású közleményemben (PAPP 1973, 1981a, 1996a) több brakonida alcsalád fajait közöltem. Határozásaim során akkor olyan szakirodalmi művekre támaszkodtam, melyek taxonómiai nevezéke azóta megváltozott. Ilyen megfontolással az alábbi fajokat törölni kell a Bakony gyilkosfűrkészeinek a jegyzékéből ill. a fajt a jelenleg érvényes nevéen kell szerepeltetni a jegyzékben. A Microgastrinae alcsalád tetemesen megváltozott nevezékét (az I. közleményemhez képest) lásd a IV. közleményem (PAPP 1996a) 201-226. oldalán.

Törlendő faj (PAPP 1973)

Apanteles coniferoides PAPP

Jelenleg érvényes nevek (zárójelben az eredeti közlés neve, az érvényes nevek dőlt betűvel, PAPP 1973: I., 1981a: II., 1996a: IV.):

I.: (Meteorus→) *Zelee albiditarsus* CURTIS

Meteorus (brunnipes RUTHE→) *abdominator* (NEES)

(Meteorus→) *Zelee chlorophthalmus* (SPINOLA)

(Meteorus→) *Zelee deceptor* (WESMAEL)

Meteorus (longicornis RATZEBURG→) *ictericus* (NEES)

(Meteorus nigricollis THOMSON→) *Zelee deceptor* (WESMAEL)

Meteorus (obsoletus WESMAEL→) *brevicauda* THOMSON

Meteorus (pallipes WESMAEL→) *ictericus* (NEES)

Meteorus (punctiventris RUTHE→) *tabidus* WESMAEL

II.: Az Opiinae alcsaládban az *Apodesmia* FÖRSTER, *Tolbia* CAMERON, *Utetes* FÖRSTER és *Xynobius* FÖRSTER (eredetileg az *Opius* WESMAEL génusz alnemei) generikus rangra emelkedtek, a legújabb nevezéktan szerinti fajok felsorolását lásd a következő „A Bakony-hegységéből kimutatott gyilkosfűrkész (Hymenoptera, Braconidae) fajok jegyzéke” című fejezetben. Az alábbi felsorolás a megváltozott Opiinae taxon-vevekre szorítkozik:

Biosteres (*Chilotrichia*) (brevipalpis THOMSON →) *borealis* ZETTERSTEDT

(*Opius* [*Cryptonastes*] →) *Eurytenes campanariae* (FISCHER)

Opius (*Misosphthora*) (discolor PAPP →) (*Cryptonastes*) *bicolor* SZÉPLIGETI

Opius (*Misosphthora*) (fallax SZÉPLIGETI→) *instabilis* WESMAEL

Opius (*Misosphthora*) (instabilis WESMAEL →) *tirolensis* FISCHER

Opius (*Misosphthora*) (nigrithorax FISCHER →) (*Cryptonastes*) *gracilis* FISCHER

Opius (*Opiothorax*) (p.223 nec p.222: turcicus FISCHER →) (*Phaedrotoma*) *vexator*

FISCHER (*lapsus calami*)
Opius (*Opius*) (*abscissus* THOMSON →) (*Nosopoea*) *maculipes* WESMAEL
Opius (*Opius*) (*caudifer* FISCHER →) (*Opiothorax*) *longicornis* THOMSON
Opius (*Opius*) (*piceus* THOMSON →) *exilis* HALIDAY
Opius (*Utetes*) (*hostium* FISCHER →) *Utetes hilaris* (FISCHER)
Opius (*Utetes*) (*insertus* FISCHER →) *Utetes zelotes* (MARSHALL)
Opius (*Utetes*) (*melbus* PAPP →) *Utetes aemulus* (HALIDAY)
IV.:*Bracon* (*anthracinus* NEES→) *delibator* HALIDAY
Bracon (*breviusculus* WESMAEL→) *immutator* NEES
Bracon (*macrurus* THOMSON→) *otiosus* MARSHALL
Vipio (*nominator* FABRICIUS, 1793 nec 1787→) *longicauda* BOHEMAN

A BAKONY-HEGYSÉGBŐL KIMUTATOTT GYLKOSFÜRKÉSZ (HYMENOPTERA, BRACONIDAE) FAJOK JEGYZÉKE

Jelen faj-jegyzék összesíti „A Bakony-hegység gyilkosfürkész faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae)” sorozat címmel és I - VII. számozással megjelent faunisztikai közleményeimet. Összesen 928 braconida fajt regisztráltam hegységünkben. Magyarország faunájában összesen 1785 braconida faj jelenlétét állapítottam meg (PAPP 2005b), azaz a magyarországi gyilkosfürkész fajok 52%-a él a Bakony-hegységben. Ezzel faunatájunk, a gyilkosfürkészek ismeretét illetően, a nemzeti parkjaink kutatottsági szintjére emelkedett.

Mint már az előzőekben jeleztem a Magyarországon fellelt gyilkosfürkészeket összesen 29 alcsaládba soroljuk; közülük négyet (*Cardiochilinae*, *Cenocoeliinae*, *Dirrhopinae*, *Neoneurinae*) mindeddig nem sikerült kimutatni a Bakony-hegység faunájában. Az alcsaládok jelen rendszere nem egyezik teljesen az I - VI. közleményem rendszerével, mivel figyelembe vettem a gyilkosfürkészek rendszerezésének legújabb eredményeit - és ez indokolja a helyenkénti kétféle alcsaládi beosztást. A Bakony-hegységből kimutatott 928 gyilkosfürkész faj tehát 25 alcsaládba tartozik (2005. december 31-i állapot).

Valamennyi taxon nevet, az alcsaládokat is, betűrendben soroljuk fel elősegítve ezzel a visszakeresésüket.

1. ADELIINAE

Adelius subfasciatus HALIDAY, 1833

2. AGATHIDINAE

Agathis assimilis KOKUJEV, 1895
Agathis asteris FISCHER, 1966
Agathis brevis TOBIAS, 1963
Agathis breviseta NEES, 1812
Agathis fuscipennis (ZETTERSTEDT, 1838)
Agathis levis ABDINBEKOVA, 1970
Agathis lugubris (FÖRSTER, 1862)
Agathis malvacearum LATREILLE, 1805
Agathis mediator NEES, 1812
Agathis montana SHESTAKOV, 1932
Agathis rufipalpis NEES, 1812
Agathis tibialis NEES, 1812
Agathis umbellatarum NEES, 1812
Agathis varipes THOMSON, 1895
Bassus calculator (FABRICIUS, 1798)
Bassus dimidiator (NEES, 1834)
Bassus fortipes (REINHARD, 1867)
Bassus linguarius (NEES, 1812)
Bassus nugax (REINHARD, 1867)
Bassus rufipes (NEES, 1812)
Bassus rugulosus (NEES, 1834)
Bassus tegularis (THOMSON, 1895)
Bassus tumidulus (NEES, 1812)
Bassus zaykovi (NIXON, 1986)
Cremnops desertor (LINNAEUS, 1758)
Disophrys caesa (KLUG, 1835)
Earinus transversus LYLE, 1920

3A. ALYSIINAE / ALYSIINI

Alysia frigida HALIDAY, 1838
Alysia manducator (PANZER, 1799)
Alysia nitidulator (ZETTERSTEDT, 1838)
Alysia obscuripes THOMSON, 1895
Alysia tipulae (SCOPOLI, 1763)
Alysia truncator NEES, 1812
Aphaereta brevis TOBIAS, 1962
Aphaereta difficilis NIXON, 1939
Aphaereta minuta (NEES, 1811)
Aphaereta scaptomyzae FISCHER, 1966
Aphaereta tenuicornis NIXON, 1939
Asobara tabida (NEES, 1834)
Aspilota anaphoretica FISCHER, 1973
Aspilota blasii FISCHER, 1973
Aspilota daemon STELFOX et GRAHAM, 1948

Aspilota delicata FISCHER, 1973
Aspilota diminuta FISCHER, 1976
Aspilota discoidea FISCHER, 1976
Aspilota flagellaris FISCHER, 1973
Aspilota furtnerana FISCHER, 1973
Aspilota fuscicornis (HALIDAY, 1838)
Aspilota hirticornis (THOMSON, 1895)
Aspilota imparidens FISCHER, 1974
Aspilota inflatinervis FISCHER, 1973
Aspilota insolita TOBIAS, 1962
Aspilota latitemporata FISCHER, 1976
Aspilota minima (THOMSON, 1895)
Aspilota nervulata FISCHER, 1974
Aspilota pillerensis FISCHER, 1973
Aspilota procreata FISCHER, 1976
Aspilota ruficollis STELFOX et GRAHAM, 1950
Aspilota ruficornis (NEES, 1834)
Aspilota stenogaster STELFOX et GRAHAM, 1951
Aspilota styriaca FISCHER, 1973
Aspilota vernalis STELFOX et GRAHAM, 1951
Dapsilarthra rufiventris (NEES, 1816)
Chasmodon apterus (NEES, 1812)
Dinotrema amplisignatum (FISCHER, 1973)
Dinotrema brevicauda (TOBIAS, 1962)
Dinotrema castaneithorax (FISCHER, 1973)
Dinotrema clarimembre (FISCHER, 1974)
Dinotrema concinnum (HALIDAY, 1838)
Dinotrema costulatum (THOMSON, 1895)
Dinotrema cratocera (THOMSON, 1895)
Dinotrema dentipraesens (FISCHER, 1974)
Dinotrema dimorpha (FISCHER, 1976)
Dinotrema divisum (STELFOX et GRAHAM, 1950)
Dinotrema erythropha FÖRSTER, 1862)
Dinotrema eumandibulatum (FISCHER, 1976)
Dinotrema flagelliforme (FISCHER, 1973)
Dinotrema incongruens (FISCHER, 1973)
Dinotrema insigne (STELFOX et GRAHAM, 1950)
Dinotrema intuenda (FISCHER, 1975)
Dinotrema isometricum (FISCHER, 1973)
Dinotrema latifemur (FISCHER, 1974)
Dinotrema leptocauda (FISCHER, 1976)
Dinotrema lineola (THOMSON, 1895)
Dinotrema macrocera (THOMSON, 1895)
Dinotrema matridigna (FISCHER, 1974)
Dinotrema mediocornis (FISCHER, 1973)

- Dinotrema naevia* (TOBIAS, 1962)
Dinotrema nervosum (HALIDAY, 1833)
Dinotrema nigricorne (THOMSON, 1895)
Dinotrema notaulica (FISCHER, 1974)
Dinotrema occipitale (FISCHER, 1973)
Dinotrema paucicrenis (FISCHER, 1973)
Dinotrema phoridarum (GOIDANICH, 1936)
Dinotrema puliciforme (FISCHER, 1973)
Dinotrema pulvinatum (STELFOX et GRAHAM, 1949)
Dinotrema pygmipunctum (FISCHER, 1973)
Dinotrema rugisignum (FISCHER, 1973)
Dinotrema semicompressum (STELFOX et GRAHAM, 1949)
Dinotrema significarum (FISCHER, 1973)
Dinotrema spitzzickense (FISCHER, 1976)
Dinotrema tauricum (TELENGA, 1935)
Dinotrema toleratum (FISCHER, 1974)
Dinotrema varimembre (FISCHER, 1973)
Dinotrema varipes (TOBIAS, 1962)
Dinotrema vituperatum (FISCHER, 1974)
Idiasta picticornis (RUTHE, 1854)
Mesocrina indagatrix FÖRSTER, 1862
Orthostigma antennatum TOBIAS, 1962
Orthostigma breviradiale KÖNIGSMANN, 1969
Orthostigma cratospilum (THOMSON, 1895)
Orthostigma laticeps (THOMSON, 1895)
Orthostigma lokei HEDQVIST, 1973
Orthostigma maculipes (HALIDAY, 1838)
Orthostigma mandibulare TOBIAS, 1962
Orthostigma pumila (NEES, 1834)
Orthostigma sculpturatum TOBIAS, 1962
Orthostigma sordipes (THOMSON, 1895)
Pentapleura angustula (HALIDAY, 1838)
Pentapleura fuliginosa (HALIDAY, 1838)
Pentapleura pumilio (NEES, 1811)
Phaenocarpa canaliculata STELFOX, 1941
Phaenocarpa conspurcator (HALIDAY, 1838)
Phaenocarpa curvula (THOMSON, 1895)
Phaenocarpa eugenia (HALIDAY, 1838)
Phaenocarpa eunice (HALIDAY, 1838)
Phaenocarpa fidelis FISCHER, 1970
Phaenocarpa galatea (HALIDAY, 1838)
Phaenocarpa picinervis (HALIDAY, 1838)
Phaenocarpa pullata (HALIDAY, 1838)
Phaenocarpa ruficeps (NEES, 1811)
Phaenocarpa ruficeps var. *testacea* (NEES, 1811)
Prosapha speculum (HALIDAY, 1838)
Synaldis armeniaca FISCHER, 1993
Synaldis concolor (NEES, 1811)
Synaldis distracta (NEES, 1834)
Synaldis georgica FISCHER, 1993
Synaldis mandibulata FISCHER, 1970
Synaldis maxima FISCHER, 1962
Synaldis megastigma FISCHER, 1967
Synaldis nitidula (MASI, 1933)
Synaldis parvicornis (THOMSON, 1895)
Synaldis perfida FISCHER, 1970
Synaldis sulcata FISCHER, 1962
Trachyusa aurora (HALIDAY, 1838)

3B. ALYSIINAE / DACNUSINI

- Antrusa flavicoxa* (THOMSON, 1895)
Antrusa lathyri GRIFFITHS, 1984
Antrusa melanocera (THOMSON, 1895)
Aristelix phaenicura (HALIDAY, 1839)
Chaenusa conjungens (NEES, 1811)
Chaenusa motasi (BURGHELE, 1959)
Chorebus abaris (NIXON, 1943)
Chorebus abnormiceps (NIXON, 1946)
Chorebus affinis (NEES, 1816)
Chorebus agraulis (NIXON, 1945)
Chorebus albimarginis GRIFFITHS, 1967
Chorebus albipes (HALIDAY, 1839)
Chorebus alecto (MORLEY, 1924)
Chorebus alua (NIXON, 1944)
Chorebus ampliator (NEES, 1834)
Chorebus andizhanicus TOBIAS, 1966
Chorebus anita (NIXON, 1943)
Chorebus aphantus (MARSHALL, 1895)
Chorebus ares (NIXON, 1944)
Chorebus artemisiellus GRIFFITHS, 1968
Chorebus asramenes (NIXON, 1943)
Chorebus avesta (NIXON, 1944)
Chorebus bathyzonus (MARSHALL, 1895)
Chorebus baeticus GRIFFITHS, 1967
Chorebus bres (NIXON, 1944)
Chorebus brevifemur (TOBIAS, 1962)
Chorebus caelebs (NIXON, 1944)
Chorebus caesariatus GRIFFITHS, 1967
Chorebus calthae GRIFFITHS, 1967
Chorebus canace TOBIAS, 1998
Chorebus cinctus (HALIDAY, 1839)
Chorebus coxator (THOMSON, 1895)
Chorebus credne (NIXON, 1944)
Chorebus cubocephalus (TELENGA, 1934)

Chorebus cylindricus (TELENGA, 1934)
Chorebus cyparissus (NIXON, 1944)
Chorebus cytherea (NIXON, 1937)
Chorebus dagda (NIXON, 1943)
Chorebus daimenes (NIXON, 1945)
Chorebus didas (NIXON, 1944)
Chorebus difficilis GRIFFITHS, 1968
Chorebus diremtus (NEES, 1834)
Chorebus dironus (NIXON, 1945)
Chorebus enephes (NIXON, 1945)
Chorebus ergias (NIXON, 1945)
Chorebus euryale (NIXON, 1944)
Chorebus fallaciosae GRIFFITHS, 1967
Chorebus femoratus (TOBIAS, 1962)
Chorebus flavipes (GOUREAU, 1851)
Chorebus fordii (NIXON, 1954)
Chorebus freya (NIXON, 1943)
Chorebus gedanensis (RATZEBURG, 1852)
Chorebus geminus (TOBIAS, 1962)
Chorebus glaber (NIXON, 1944)
Chorebus glabriculus (THOMSON, 1895)
Chorebus gracilis (NEES, 1834)
Chorebus gyrinus (MARSHALL, 1895)
Chorebus heringianus GRIFFITHS, 1967
Chorebus iphias (NIXON, 1943)
Chorebus kama (NIXON, 1945)
Chorebus karelicus TOBIAS, 1986
Chorebus lar (MORLEY, 1924)
Chorebus larides (NIXON, 1944)
Chorebus lateralis (HALIDAY, 1839)
Chorebus leptogaster (HALIDAY, 1839)
Chorebus longiventris DOCAVO, FISCHER et TORMOS, 2001
Chorebus lychnidis GRIFFITHS, 1967
Chorebus maculigastrus SHENEFELT, 1974
Chorebus marsyas (NIXON, 1937)
Chorebus melanophytobiae GRIFFITHS, 1968
Chorebus merellus (NIXON, 1937)
Chorebus metallicus GRIFFITHS, 1968
Chorebus misellus (MARSHALL, 1895)
Chorebus mucronatus (TELENGA, 1934)
Chorebus nanus (NIXON, 1943)
Chorebus nerissa (NIXON, 1937)
Chorebus nigriscapopus (NIXON, 1949)
Chorebus nitidus (TOBIAS, 1966)
Chorebus oritias (NIXON, 1945)
Chorebus ovalis (MARSHALL, 1896)
Chorebus parvungula (THOMSON, 1895)
Chorebus pelion (NIXON, 1944)
Chorebus perkinsi (NIXON, 1944)
Chorebus petiolatus (NEES, 1834)
Chorebus poemysae GRIFFITHS, 1968
Chorebus pratensis (TOBIAS, 1962)
Chorebus prosper (NIXON, 1945)
Chorebus pseudomisellus GRIFFITHS, 1968
Chorebus pulchellus GRIFFITHS, 1967
Chorebus resus (NIXON, 1937)
Chorebus rhanis (NIXON, 1943)
Chorebus rondanii (GIARD, 1904)
Chorebus rubicundus GRIFFITHS, 1968
Chorebus scabiosae GRIFFITHS, 1967
Chorebus senilis (NEES, 1816)
Chorebus sera (NIXON, 1937)
Chorebus siniffa (NIXON, 1937)
Chorebus spenceri GRIFFITHS, 1964
Chorebus stenocera (THOMSON, 1895)
Chorebus subasper GRIFFITHS, 1968
Chorebus subfuscus GRIFFITHS, 1968
Chorebus tamaris (NIXON, 1943)
Chorebus tanis (NIXON, 1945)
Chorebus thecla (NIXON, 1943)
Chorebus thisbe (NIXON, 1937)
Chorebus trjapitzini TOBIAS, 1986
Chorebus uliginosus (HALIDAY, 1839)
Chorebus uma (NIXON, 1944)
Chorebus varunus (NIXON, 1945)
Chorebus venustus (TOBIAS, 1962)
Chorebus xanthaspidae GRIFFITHS, 1968
Chorebus xiphidius GRIFFITHS, 1968
Coelinidea albimanus (SNELLEN van VOLLENHOVER, 1873)
Coelinidea elegans (CURTIS, 1829)
Coelinidea gracile (CURTIS, 1829)
Coelinidea nigrum (NEES, 1811)
Coelinidea ruficolle (HERRICH-SCHAEFFER, 1838)
Coelinidea viduum (CURTIS, 1829)
Coelinus parvulus (NEES, 1811)
Coloneura arestor (NIXON, 1954)
Coloneura moskovita TOBIAS, 1986
Dacnusa abdita (HALIDAY, 1839)
Dacnusa alpestris GRIFFITHS, 1967
Dacnusa areolaris (NEES, 1811)
Dacnusa astarte NIXON, 1948
Dacnusa aterrima THOMSON, 1895
Dacnusa cerperes NIXON, 1948

Dacnusa confinis RUTHE, 1859
Dacnusa delphinii GRIFFITHS, 1967
Dacnusa discolor (FÖRSTER, 1862)
Dacnusa dryas (NIXON, 1948)
Dacnusa ergeteles (NIXON, 1954)
Dacnusa evadne NIXON, 1937
Dacnusa faeroeensis (ROMAN, 1917)
Dacnusa gentianae GRIFFITHS, 1967
Dacnusa groschkeana GRIFFITHS, 1968
Dacnusa jakovlevi TOBIAS, 1986
Dacnusa laeta (NIXON, 1954)
Dacnusa laevipectus THOMSON, 1895
Dacnusa liopleuris THOMSON, 1895
Dacnusa longiradialis NIXON, 1937
Dacnusa longithorax (TOBIAS, 1962)
Dacnusa lugens (HALIDAY, 1839)
Dacnusa maculipes THOMSON, 1895
Dacnusa merope (NIXON, 1948)
Dacnusa metula (NIXON, 1954)
Dacnusa nigropygmaea STELFOX, 1954
Dacnusa plantaginis GRIFFITHS, 1967
Dacnusa radialis TOBIAS, 1966
Dacnusa temula (HALIDAY, 1839)
Dacnusa veronicae GRIFFITHS, 1967
Epimicta marginalis (HALIDAY, 1839)
Exotela aconita GRIFFITHS, 1967
Exotela cyclogaster FÖRSTER, 1862
Exotela gilvipes (HALIDAY, 1839)
Exotela hera (NIXON, 1937)
Exotela obscura GRIFFITHS, 1967
Exotela phryne (NIXON, 1954)
Exotela spinifer (NIXON, 1954)
Exotela umbellina (NIXON, 1954)
Laotris striatulus (HALIDAY, 1839)
Protodacnusa aridula (THOMSON, 1895)
Protodacnusa litoralis GRIFFITHS, 1964
Protodacnusa ruthei GRIFFITHS, 1964
Protodacnusa tristis (NEES, 1834)
Trachionus hians (NEES, 1816)
Trachionus pappi (ZAYKOV, 1982)
Trachionus ringens (HALIDAY, 1839)
Trachionus rugosus (ZAYKOV, 1982)

4. BLACINAE

Blacus achterbergi HAESELBARTH, 1976
Blacus ambulans ssp. *macropterus* HAESELBARTH, 1976
Blacus capeki HAESELBARTH, 1973

Blacus diversicornis (NEES, 1834)
Blacus exilis (NEES, 1811)
Blacus filicornis HAESELBARTH, 1973
Blacus humilis (NEES, 1811)
Blacus interstitialis RUTHE, 1861
Blacus leptostigma RUTHE, 1861
Blacus longipennis (GRAVENHORST, 1809)
Blacus maculipes WESMAEL, 1835
Blacus mamillanus RUTHE, 1861
Blacus nigricornis HAESELBARTH, 1973
Blacus nitidus HAESELBARTH, 1973
Blacus pallipes HALIDAY, 1835
Blacus pectinatus HAESELBARTH, 1973
Blacus robustus HAESELBARTH, 1973
Blacus rufescens RUTHE, 1861
Blacus ruficornis (NEES, 1811)
Blacus stelfoxi HAESELBARTH, 1973
Blacus tripudians HALIDAY, 1835

5. BRACHISTINAE

Aliolus breviseta (ŠNOFLÁK, 1953)
Allodorus lepidus (HALIDAY, 1835)
Allodorus sudeticus (ŠNOFLÁK, 1953)
Allodorus tuberculator (ZETTERSTEDT, 1838)
Eubazus augustinus (RUTHE, 1867)
Eubazus claviventris (RUTHE, 1867)
Eubazus fasciatus (NEES, 1816)
Eubazus flavipes (HALIDAY, 1835)
Eubazus fuscipalpis (WESMAEL, 1835)
Eubazus gallicus (REINHARD, 1867)
Eubazus nigricoxis (WESMAEL, 1835)
Eubazus pallipes NEES, 1811
Eubazus parvulus RUTHE, 1867
Eubazus ruficoxis (WESMAEL, 1835)
Eubazus semicastaneus (MARSHALL, 1893)
Eubazus sochiensis TOBIAS, 1976
Eubazus subvagus TOBIAS, 1986
Eubazus tauricus TOBIAS, 1986
Eubazus tibialis (HALIDAY, 1835)
Eubazus vagus RUTHE, 1867
Polydegmon sinuatus FÖRSTER, 1862
Schizoprymnus acataphractus (ŠNOFLÁK, 1953)
Schizoprymnus ambiguus (NEES, 1816)
Schizoprymnus azerbaijdzhanus (ABDINBEKOVA, 1967)
Schizoprymnus brevicornis (HERRICH-SCHAEFFER, 1838)
Schizoprymnus pullatus (DAHLBOM, 1833)

Schizoprymnus tantalus PAPP, 1981
Triaspis aciculatus (RATZEBURG, 1848)
Triaspis floricola (WESMAEL, 1835)
Triaspis glaberrimus (ŠNOFLÁK, 1953)
Triaspis metacarpalis TOBIAS, 1986
Triaspis obscurellus (NEES, 1816)
Triaspis pallipes (NEES, 1816)
Triaspis semilissus ŠNOFLÁK, 1953
Triaspis thomsoni FAHRINGER, 1934
Triaspis thoracicus (CURTIS, 1860)

6. BRACONINAE

Atanycolus denigrator (LINNAEUS, 1758)
Atanycolus initiator (FABRICIUS, 1793)
Atanycolus sculpturatus (THOMSON, 1894)
Baryproctus barypus (MARSHALL, 1885)
Bracon alutaceus SZÉPLIGETI, 1901
Bracon arcuatus THOMSON, 1894
Bracon atrator NEES, 1834
Bracon conjugellae BENGTSOON, 1924
Bracon crassungula THOMSON, 1894
Bracon curticaudis SZÉPLIGETI, 1901
Bracon delibator HALIDAY, 1833
Bracon dichromus WESMAEL, 1838
Bracon epitriptus MARSHALL, 1885
Bracon erraticus WESMAEL, 1838
Bracon exhilarator NEES, 1834
Bracon fulvipes NEES, 1834
Bracon fuscicoxis WESMAEL, 1838
Bracon grandiceps THOMSON, 1894
Bracon immutator NEES, 1834
Bracon intercessor NEES, 1834
Bracon jaroslavensis TELENGA, 1936
Bracon leptus MARSHALL, 1897
Bracon longicollis WESMAEL, 1838
Bracon marshalli SZÉPLIGETI, 1901
Bracon mediator NEES, 1834
Bracon minutator (FABRICIUS, 1798)
Bracon nigratus WESMAEL, 1838
Bracon novus SZÉPLIGETI, 1901
Bracon obscurator NEES, 1811
Bracon osculator NEES, 1811
Bracon pachyceri QUINTARET, 1912
Bracon pallicarpus THOMSON, 1894
Bracon parvicornis THOMSON, 1894
Bracon parvulus WESMAEL, 1838
Bracon pectoralis WESMAEL, 1838
Bracon picticornis WESMAEL, 1838

Bracon piger WESMAEL, 1838
Bracon pineti THOMSON, 1894
Bracon praecox WESMAEL, 1838
Bracon romani FAHRINGER, 1928
Bracon rugulosus SZÉPLIGETI, 1901
Bracon stshegolevi TELENGA, 1933
Bracon subglaber SZÉPLIGETI, 1901
Bracon trucidator MARSHALL, 1888
Bracon urinator (FABRICIUS, 1798)
Bracon variator NEES, 1811
Bracon variegator SPINOLA, 1808
Coeloides abdominalis (ZETTERSTEDT, 1838)
Coeloides filiformis RATZEBURG, 1852
Coeloides melanotus WESMAEL, 1838
Coeloides rossicus (KOKUJEV, 1902)
Coeloides scolyticida WESMAEL, 1838
Cyanopterus flavator (FABRICIUS, 1793)
Habrobracon hebetor (SAY, 1836)
Habrobracon nigricans SZÉPLIGETI, 1901
Iphiaulax impostor (SCOPOLI, 1763)
Iphiaulax mactator (KLUG, 1817)
Ipobracon nigrator (ZETTERSTEDT, 1838)
Ipobracon sameđovi ABDINBEKOVA 1973
Pseudovipio castrator (FABRICIUS, 1798)
Pseudovipio inceptor (NEES, 1834)
Pseudovipio siculus (MARSHALL, 1888)
Pseudovipio umbraculator (NEES, 1834)
Vipio appellator (NEES, 1834)
Vipio humerator A. COSTA, 1884
Vipio intermedius SZÉPLIGETI, 1896
Vipio longicauda (BOHEMAN, 1853)
Vipio tentator (ROSSI, 1790)
Vipio terrefactor (VILLERS, 1779)

7. CHELONINAE

Ascogaster abdominalator (DAHLBOM, 1833)
Ascogaster albitarsus REINHARD, 1867
Ascogaster annularis (NEES, 1816)
Ascogaster armata WESMAEL, 1835
Ascogaster bidentula WESMAEL, 1835
Ascogaster brevicornis WESMAEL, 1835
Ascogaster canifrons WESMAEL, 1835
Ascogaster caucasica KOKUJEV, 1895
Ascogaster consobrina CURTIS, 1837
Chelonus annulatus (NEES, 1816)
Chelonus annulipes WESMAEL, 1835
Chelonus asiaticus TELENGA, 1941
Chelonus breviventris THOMSON, 1874

Chelonus canescens WESMAEL, 1835
Chelonus caradrinae KOKUJEV, 1914
Chelonus carbonator MARSHALL, 1885
Chelonus contrarius TOBIAS, 1964
Chelonus corvulus MARSHALL, 1885
Chelonus cylindrus (KLUG, 1816)
Chelonus decorus MARSHALL, 1885
Chelonus elongatus SZÉPLIGETI, 1898
Chelonus inanitus (LINNAEUS, 1767)
Chelonus jacobsoni TOBIAS, 1986
Chelonus mirandus TOBIAS, 1964
Chelonus obscuratus HERRICH-SCHAEFFER, 1838
Chelonus oculator (PANZER, 1779)
Chelonus productus HERRICH-SCHAEFFER, 1838
Chelonus scabrator (FABRICIUS, 1793)
Chelonus seticornis THOMSON, 1891
Chelonus subannulatus ABDINBEKOVA, 1971
Chelonus subcorvulus TOBIAS, 1964
Chelonus submuticus WESMAEL, 1835
Chelonus subseticornis TOBIAS, 1971
Microchelonus atripes (THOMSON, 1874)
Microchelonus caucasicus (ABDINBEKOVA, 1967)
Microchelonus contractus (NEES, 1816)
Microchelonus dispar (MARSHALL, 1885)
Microchelonus erosus (HERRICH-SCHAEFFER, 1838)
Microchelonus exilis (MARSHALL, 1885)
Microchelonus gravenhorsti (NEES, 1816)
Microchelonus microphthalmus (WESMAEL, 1838)
Microchelonus minifossa TOBIAS, 1986
Microchelonus pellucens (NEES, 1816)
Microchelonus pusillus (SZÉPLIGETI, 1908)
Microchelonus subcontractus (ABDINBEKOVA, 1971)
Microchelonus sulcatus (JURINE, 1807)
Phanerotoma acuminata SZÉPLIGETI, 1908
Phanerotoma atra ŠNOFLÁK, 1951
Phanerotoma bilinea LYLE, 1924
Phanerotoma dentata (PANZER, 1805)
Phanerotoma fracta KOKUJEV, 1903
Phanerotoma tritoma (MARSHALL, 1898)
Phanerotomella bisulcata (HERRICH-SCHAEFFER, 1838)

8. DORYCTINAE

Dendrosoter protuberans (NEES, 1834)
Dolopsidea indagator (HALIDAY, 1836)
Dolopsidea tatiana (TELENGA, 1941)
Doryctes heydeni REINHARD, 1865
Doryctes leucogaster (NEES, 1834)
Doryctes undulatus (RATZEBURG, 1852)
Ecphylus hylesini (RATZEBURG, 1848)
Heterospilus leptosoma FISCHER, 1960
Heterospilus rubicola FISCHER, 1968
Heterospilus separatus FISCHER, 1960
Heterospilus testaceus TELENGA, 1941
Ontsira antica (WOLLASTON, 1858)
Ontsira igneus (RATZEBURG, 1852)
Rhaconotus pictipennis (REINHARD, 1865)
Rhaconotus scaber KOKUJEV, 1900
Spathius brevicaudis RATZEBURG, 1844
Spathius erythrocephalus WESMAEL, 1838
Spathius exarator (LINNAEUS, 1758)
Spathius phymatodis FISCHER, 1966
Spathius rubidus (ROSSI, 1794)

9. EUPHORINAE

Allurus muricatus (HALIDAY, 1833)
Ancylocentrus ater (NEES, 1834)
Ancylocentrus convexitemporalis (BELOKOBYLSKIJ, 1992)
Ancylocentrus edentatus (HALIDAY, 1835)
Centistes cuspidatus HALIDAY, 1835
Centistes fuscipes (NEES, 1834)
Dinocampus coccinellae (SCHRANK, 1802)
Leiophron apicalis HALIDAY, 1833
Leiophron clypealis TOBIAS, 1986
Leiophron deficiens (RUTHE, 1856)
Leiophron duploclaviventris SHENEFELT, 1969
Leiophron fascipennis (RUTHE, 1856)
Leiophron pallidistigma CURTIS, 1833
Leiophron similis CURTIS, 1833
Microctonus aethiopoulos LOAN, 1975
Microctonus aethiops (NEES, 1834)
Microctonus brevicollis (HALIDAY, 1835)
Microctonus melanopus RUTHE, 1856
Microctonus retusus RUTHE, 1856
Microctonus secalis (HALIDAY, 1833)
Perilitus eugenii HAESELBARTH, 1999
Perilitus falciger (RUTHE, 1856)
Perilitus foveolatus REINHARD, 1862
Perilitus ruginus HAESELBARTH, 1999

Perilitus rutilus (NEES, 1811)
Peristenus adelphocoridis LOAN, 1979
Peristenus digoneutis LOAN, 1973
Peristenus grandiceps (THOMSON, 1892)
Peristenus laeviventris (RUTHE, 1856)
Peristenus nitidus (CURTIS, 1833)
Peristenus obscuripes (THOMSON, 1892)
Peristenus orchesiae (CURTIS, 1833)
Peristenus pallipes (CURTIS, 1833)
Peristenus picipes (CURTIS, 1833)
Peristenus reclinator (RUTHE, 1856)
Peristenus relictus (RUTHE, 1856)
Peristenus rubricollis (THOMSON, 1892)
Peristenus stenodemae LOAN, 1973
Pygostolus falcatus (NEES, 1834)
Rilipertus facialis (THOMSON, 1892)
Syntretus conterminus (NEES, 1834)
Syntretus idalius (HALIDAY, 1833)
Syntretus klugii (RUTHE, 1856)
Syntretus ocularis VAN ACHTERBERG et
HAESSELBARTH, 2003
Syntretus politus (RUTHE, 1856)
Syntretus pusio (MARSHALL, 1898)
Syntretus xanthocephalus (MARSHALL, 1887)
Townesilitus bicolor (WESMAEL, 1835)
Townesilitus deceptor (WESMAEL, 1835)
Wesmaelia petiolata (WOLLASTON, 1858)

10. GNAMPTODONTINAE

Gnamptodon breviradialis FISCHER, 1959
Gnamptodon pumilio (NEES, 1834)

11. HELCONINAE

Aspicolpus borealis (THOMSON, 1892)
Aspicolpus carinator (NEES, 1811)
Baeacis abietis (RATZEBURG, 1844)
Diospilus capito (NEES, 1834)
Diospilus fusciventris HELLÉN, 1958
Diospilus morosus REINHARD, 1862
Diospilus nigricornis (WESMAEL, 1835)
Diospilus oleraceus HALIDAY, 1833
Helcon angustator NEES, 1811
Helcon claviventris (WESMAEL, 1835)
Helcon tardator NEES, 1811
Helconidea dentator (FABRICIUS, 1804)
Taphaeus hiator (THUNBERG, 1822)

12. HOMOLOBINAE

Homolobus annulicornis (NEES, 1834)
Homolobus infumator (LYLE, 1914)
Homolobus truncator (SAY, 1828)

13. HORMIINAE

Clinocentrus brevicarcar THOMSON, 1892
Clinocentrus excubitor HALIDAY, 1836
Clinocentrus exsertor (NEES, 1811)
Clinocentrus gracilipes THOMSON, 1892
Colastes flavitarsis (THOMSON, 1892)
Colastes vividus PAPP, 1975
Hormius moniliatus (NEES, 1811)
Neurocrassus tesari ŠNOFLÁK, 1945
Noserus similis (SZÉPLIGETI, 1896)
Parahormius prontus PAPP, 1990
Phaenodus pallipes FÖRSTER, 1862
Rhysipolis caudatus (THOMSON, 1892)
Rhysipolis decorator (HALIDAY, 1836)
Rhysipolis hariolator (HALIDAY, 1836)
Rhysipolis mediator (HALIDAY, 1836)
Xenarcha lustrator (HALIDAY, 1836)

14. ICHNEUTINAE

Pseudichneutes brevis (WESMAEL, 1835)

15. MACROCENTRINAE

Macrocentrus bicolor CURTIS, 1833
Macrocentrus collaris (SPINOLA, 1808)
Macrocentrus gibber EADY et CLARK, 1964
Macrocentrus grandii GOIDANICH, 1937
Macrocentrus infirmus (NEES, 1834)
Macrocentrus linearis (NEES, 1811)
Macrocentrus marginator (NEES, 1811)
Macrocentrus nidulator (NEES, 1834)
Macrocentrus pallipes (NEES, 1811)
Macrocentrus townesi VAN ACHTERBERG et
HAESSELBARTH, 1983

16. METEORINAE

Meteorus abdominator (NEES, 1811)
Meteorus abscissus THOMSON, 1895
Meteorus brevicauda THOMSON, 1895
Meteorus cespitator (THUNBERG, 1822)
Meteorus consimilis (NEES, 1834)
Meteorus eadyi HUDDLESTON, 1980
Meteorus gyrator (THUNBERG, 1822)
Meteorus ictericus (NEES, 1811)
Meteorus melanostictus CAPRON, 1887

Meteorus micropterus (HALIDAY, 1835)
Meteorus rubens (NEES, 1811)
Meteorus tabidus (WESMAEL, 1835)
Meteorus unicolor (WESMAEL, 1835)
Meteorus versicolor (WESMAEL, 1835)
Meteorus vexator (HALIDAY, 1835)
Zelee albiditarsus CURTIS, 1832
Zelee chlorophthalmus (SPINOLA, 1808)
Zelee deceptor (WESMAEL, 1835)

17. MICROGASTRINAE

Apanteles ater (RATZEBURG, 1852)
Apanteles biroicus PAPP, 1973
Apanteles brunnistigma ABDINBEKOVA 1960
Apanteles corvinus REINHARD, 1880
Apanteles ingenuoides PAPP, 1971
Apanteles ingenuus TOBIAS, 1964
Apanteles lenea NIXON, 1976
Apanteles metacarpalis THOMSON, 1895
Apanteles obscurus (NEES, 1834)
Apanteles xanthostigma (HALIDAY, 1834)
Choeras parasitellae (BOUCHÉ, 1834)
Choeras ruficornis (NEES, 1834)
Choeras tedellae (NIXON, 1961)
Choeras tiro (REINHARD, 1880)
Cotesia acutula (TOBIAS, 1973)
Cotesia ancilla (NIXON, 1974)
Cotesia bignelli (MARSHALL, 1885)
Cotesia brevicornis (WESMAEL, 1837)
Cotesia callimone (NIXON, 1974)
Cotesia cupreus (LYLE, 1925)
Cotesia eulipis (NIXON, 1974)
Cotesia ferruginea (MARSHALL, 1885)
Cotesia geryonis (MARSHALL, 1885)
Cotesia glabrata (TELENGA, 1955)
Cotesia glomerata (LINNAEUS, 1758)
Cotesia gonopterygis (MARSHALL, 1885)
Cotesia hyphantriae (RILEY, 1887)
Cotesia isolde (NIXON, 1974)
Cotesia jucunda (MARSHALL, 1885)
Cotesia kurdjumovi (TELENGA, 1955)
Cotesia limbata (MARSHALL, 1885)
Cotesia lineola (CURTIS, 1830)
Cotesia lycophron (NIXON, 1974)
Cotesia melitaeorum (WILKINSON, 1937)
Cotesia memnon (NIXON, 1974)
Cotesia nothus (MARSHALL, 1885)
Cotesia numen (NIXON, 1974)

Cotesia ocnariae (IVANOV, 1898)
Cotesia ofella (NIXON, 1974)
Cotesia ordinaria (RATZEBURG, 1844)
Cotesia pilicornis (THOMSON, 1895)
Cotesia plutellae (KURDJUMOV, 1912)
Cotesia praepotens (HALIDAY, 1834)
Cotesia risilis (NIXON, 1974)
Cotesia rubecula (MARSHALL, 1885)
Cotesia ruficrus (HALIDAY, 1834)
Cotesia salebrosa (MARSHALL, 1885)
Cotesia saltator (THUNBERG, 1822)
Cotesia saltatoria (BALEVSKI, 1980)
Cotesia spurius (WESMAEL, 1837)
Cotesia telengai (TOBIAS, 1972)
Cotesia tenebrosa (WESMAEL, 1837)
Cotesia tetrica (REINHARD, 1880)
Cotesia tibialis (CURTIS, 1830)
Cotesia villana (REINHARD, 1880)
Cotesia zygaenarum (MARSHALL, 1885)
Dolichogenidea anarsiae (FAURE et
ALABOUVETTE, 1924)
Dolichogenidea annularis (HALIDAY, 1834)
Dolichogenidea ate (NIXON, 1972)
Dolichogenidea breviventris (RATZEBURG,
1848)
Dolichogenidea coniferae (HALIDAY, 1834)
Dolichogenidea decora (HALIDAY, 1834)
Dolichogenidea dilecta (HALIDAY, 1834)
Dolichogenidea drusilla (NIXON, 1972)
Dolichogenidea emarginata (NEES, 1834)
Dolichogenidea holidayi (MARSHALL, 1885)
Dolichogenidea helleni (NIXON, 1972)
Dolichogenidea imperator (WILKINSON, 1939)
Dolichogenidea infima (HALIDAY, 1834)
Dolichogenidea lacteicolor (VIREECK, 1911)
Dolichogenidea laevigata (RATZEBURG, 1848)
Dolichogenidea longicauda (WESMAEL, 1837)
Dolichogenidea longipalpis (REINHARD, 1880)
Dolichogenidea mycalae (NIXON, 1972)
Dolichogenidea princeps (WILKINSON, 1941)
Dolichogenidea punctiger (WESMAEL, 1837)
Dolichogenidea sicaria (MARSHALL, 1885)
Dolichogenidea sophiae (PAPP, 1972)
Dolichogenidea subemarginata
(ABDINBEKOVA, 1969)
Dolichogenidea trachalus (NIXON, 1965)
Glyptapanteles acasta (NIXON, 1973)
Glyptapanteles aliphaera (NIXON, 1973)

Glyptapanteles callidus (HALIDAY, 1834)
Glyptapanteles compressiventris MUESEBECK, 1921)
Glyptapanteles magnicoxis (JAKIMAVIČIUS, 1972)
Glyptapanteles fraternus (REINHARD, 1880)
Glyptapanteles fulvipes (HALIDAY, 1834)
Glyptapanteles lateralis (HALIDAY, 1834)
Glyptapanteles liparidis (BOUCHÉ, 1834)
Glyptapanteles pallipes (REINHARD, 1880)
Glyptapanteles thompsoni (LYLE, 1927)
Iconella laspeyresiella (PAPP, 1972)
Iconella nephus (PAPP, 1974)
Illidops cloelia (NIXON, 1965)
Illidops naso (MARSHALL, 1885)
Illidops sophrosine (NIXON, 1976)
Illidops suevus (REINHARD, 1880)
Illidops mutabilis (TELENGA, 1955)
Microgaster acilia NIXON, 1968
Microgaster alebion NIXON, 1968
Microgaster australis THOMSON, 1895
Microgaster curvicrus THOMSON, 1895
Microgaster ductilis NIXON, 1968
Microgaster erro NIXON, 1968
Microgaster famulus NIXON, 1968
Microgaster fischeri PAPP, 1960
Microgaster fusca PAPP, 1959
Microgaster globata (LINNAEUS, 1758)
Microgaster hospes (MARSHALL, 1885)
Microgaster hungarica SZÉPLIGETI, 1896
Microgaster novicia MARSHALL, 1885
Microgaster parvistriga THOMSON, 1895
Microgaster postica NEES, 1834
Microgaster rugosicoxa PAPP, 1959
Microgaster stictica RUTHE, 1858
Microgaster subcompleta NEES, 1834
Microgaster subtilipunctata (PAPP, 1959)
Microgaster tibialis NEES, 1834
Microplitis cebes NIXON 1970
Microplitis decens TOBIAS, 1964
Microplitis deprimator (FABRICIUS, 1798)
Microplitis eremita REINHARD, 1880
Microplitis flavipalpis (BRULLÉ, 1832)
Microplitis fulvicornis (WESMAEL, 1837)
Microplitis mandibularis THOMSON, 1895
Microplitis mediator (HALIDAY, 1834)
Microplitis scrophulariae SZÉPLIGETI, 1898
Microplitis sofron NIXON, 1970

Microplitis spectabilis (HALIDAY, 1834)
Microplitis spinolae (NEES, 1834)
Microplitis strenua REINHARD, 1880
Microplitis tuberculata (BOUCHÉ, 1834)
Microplitis tuberculifer (WESMAEL, 1837)
Microplitis varipes (RUTHE, 1860)
Microplitis vidua (RUTHE, 1860)
Pholetesor arisba (NIXON, 1973)
Pholetesor circumscriptus (NEES, 1834)
Pholetesor errans (NIXON, 1973)
Pholetesor phaetusa (NIXON, 1973)
Pholetesor viminetorum (WESMAEL, 1837)
Protapanteles andromica (NIXON, 1976)
Protapanteles immunis (HALIDAY, 1834)
Protapanteles incertus (RUTHE, 1859)
Sathon falcatus (NEES, 1834)

18. MICROTYPINAE

Microtypus wesmaeli RATZEBURG, 1848

19. MIRACINAE

Mirax dryochares MARSHALL, 1898
Mirax rufilabris HALIDAY, 1833

20. OPIINAE

Ademon decrescens (NEES, 1811)
Ademon mutuator (NEES, 1811)
Ademon urinator (DE STEFANI, 1902)
Apodesmia aethiops (HALIDAY, 1837)
Apodesmia nitidulator (NEES, 1834)
Apodesmia ocellatus (WESMAEL, 1835)
Apodesmia polyzonius (WESMAEL, 1835)
Apodesmia ruficeps (WESMAEL, 1835)
Apodesmia rufipes (WESMAEL, 1835)
Aulonotus comatus (WESMAEL, 1835)
Aulonotus holconotus (FISCHER, 1958)
Aulonotus tenuicornis (THOMSON, 1895)
Biosteres bicolor (WESMAEL, 1835)
Biosteres blandus (HALIDAY, 1837)
Biosteres borealis (ZETTERSTEDT, 1838)
Biosteres brevisulcus (THOMSON, 1895)
Biosteres carbonarius (NEES, 1834)
Biosteres haemorrhoeus (HALIDAY, 1837)
Biosteres impressus (WESMAEL, 1835)
Biosteres punctiscuta THOMSON, 1895
Biosteres rusticus (HALIDAY, 1837)
Biosteres spinaciae THOMSON, 1895
Biosteres wesmaeli (HALIDAY, 1837)

- Diachasma cephalotes* (WESMAEL, 1835)
Eurytenes abnormis (WESMAEL, 1835)
Eurytenes campanariae (FISCHER, 1959)
Eurytenes impatientis (FISCHER, 1957)
Opius abditiformis FISCHER, 1984
Opius altimontanus FISCHER, 1969
Opius ambiguus WESMAEL, 1835
Opius attributus FISCHER, 1962
Opius aureliae FISCHER, 1959
Opius austriacus FISCHER, 1958
Opius bajariae FISCHER, 1990
Opius bakonyensis FISCHER, 1990
Opius basirufus FISCHER, 1958
Opius bicolor SZÉPLIGETI, 1898
Opius breviscapus THOMSON, 1895
Opius caricivorae FISCHER, 1964
Opius cinctiventris FISCHER, 1959
Opius cingulatus WESMAEL, 1835
Opius circinus PAPP, 1979
Opius circulator (NEES, 1834)
Opius clausus FISCHER, 1958
Opius compar MARSHALL, 1894
Opius connivens THOMSON, 1895
Opius crassipes WESMAEL, 1835
Opius cubitalis FISCHER, 1959
Opius curtifemur FISCHER, 1961
Opius curvatus FISCHER, 1957
Opius depeculator (FÖRSTER, 1862)
Opius difficillimus FISCHER, 1958
Opius diversiformis FISCHER, 1960
Opius docilis HALIDAY, 1837
Opius diversus SZÉPLIGETI, 1898
Opius exiguus WESMAEL, 1835
Opius exilis HALIDAY, 1837
Opius exiloides FISCHER, 1990
Opius fumipennis WESMAEL, 1835
Opius funebris WESMAEL, 1835
Opius gigapiceus FISCHER, 1990
Opius gracilis FISCHER, 1957
Opius gyoerfii FISCHER, 1958
Opius inflammatus FISCHER, 1962
Opius instabilis WESMAEL, 1835
Opius irregularis WESMAEL, 1835
Opius latipes FISCHER, 1958
Opius levis WESMAEL, 1835
Opius longicornis THOMSON, 1895
Opius longiradialis FISCHER, 1957
Opius loniceriae FISCHER, 1958
Opius lucidus SZÉPLIGETI, 1896
Opius lugens HALIDAY, 1837
Opius macedonicus PAPP, 1973
Opius maculipes WESMAEL, 1835
Opius magnicauda FISCHER, 1958
Opius meracus FISCHER, 1960
Opius mirabilis FISCHER, 1958
Opius moczari FISCHER, 1990
Opius mundus FÖRSTER, 1862
Opius ochrogaster WESMAEL, 1835
Opius ocreatus PAPP, 1979
Opius pallipes WESMAEL, 1835
Opius parvungula THOMSON, 1895
Opius pendulus HALIDAY, 1837
Opius propodealis FISCHER, 1958
Opius pumilio WESMAEL, 1835
Opius pulcherrimus FISCHER, 1958
Opius pulchripes SZÉPLIGETI, 1898
Opius radialis FISCHER, 1957
Opius saevus HALIDAY, 1837
Opius seebensteinensis FISCHER, 1959
Opius similis SZÉPLIGETI, 1898
Opius singularis WESMAEL, 1835
Opius spretus HALIDAY, 1837
Opius tirolensis FISCHER, 1958
Opius turcicus FISCHER, 1960
Opius variegatus SZÉPLIGETI, 1896
Opius vexator FISCHER, 1964
Pokomandya curticornis FISCHER, 1959
Tolbia caesus (HALIDAY, 1837)
Tolbia rudiformis (FISCHER, 1958)
Utetes aemulus (HALIDAY, 1837)
Utetes coracinus (THOMSON, 1895)
Utetes hilaris (FISCHER, 1962)
Utetes lactatorius (FISCHER, 1958)
Utetes magnus (FISCHER, 1958)
Utetes rotundiventris (THOMSON, 1895)
Utetes trisulcus (THOMSON, 1895)
Utetes zelotes (MARSHALL, 1891)
Xynobius caelatus (HALIDAY, 1837)
Xynobius rudis (WESMAEL, 1835)

21. ORGILINAE

- Charmon cruentatus* HALIDAY, 1833
Orgilus asper TAEGER, 1989
Orgilus ischnus MARSHALL, 1898
Orgilus leptocephalus (HARTIG, 1838)
Orgilus oehlkei TAEGER, 1989

Orgilus pimpinellae NIEZABITWSKI, 1910
Orgilus ponticus TOBIAS, 1986
Orgilus rubrator (RATZEBURG, 1852)
Orgilus rugosus (NEES, 1834)
Orgilus similis SZÉPLIGETI, 1896
Orgilus tobiasi TAEGER, 1989

22. PAMBOLINAE

Pambolus pallipes FÖRSTER, 1862

23. RHYSSALINAE

Oncophanes laevigatus (RATZEBURG, 1852)
Oncophanes minutus (WESMAEL, 1838)
Pseudobathystomus funestus (HALIDAY, 1836)
Rhyssalus clavator HALIDAY, 1833

24. ROGADINAE

Aleiodes bicolor (SPINOLA, 1808)
Aleiodes circumscriptus (NEES, 1834)
Aleiodes crassipes (THOMSON, 1892)
Aleiodes dimidiatus (SPINOLA, 1808)
Aleiodes ductor (THUNBERG, 1822)

Aleiodes eurinus (TELENGA, 1941)
Aleiodes gasterator (JURINE, 1807)
Aleiodes gastritor (THUNBERG, 1822)
Aleiodes grandis GIRAUD, 1857
Aleiodes heterostigma (STELFOX, 1953)
Aleiodes medianus (THOMSON, 1892)
Aleiodes moldavicus (TOBIAS, 1986)
Aleiodes nigricornis WESMAEL, 1838
Aleiodes pallidator (THUNBERG, 1822)
Aleiodes praetor (REINHARD, 1863)
Aleiodes rufipes (THOMSON, 1892)
Aleiodes rugulosus (NEES, 1811)
Aleiodes signatus (NEES, 1811)
Aleiodes unguularis (THOMSON, 1892)
Aleiodes vittiger WESMAEL, 1838
Heterogamus dispar (HALIDAY, 1834)
Heterogamus excavatus TELENGA, 1941
Petalodes unicolor WESMAEL, 1838
Rogas testaceus (FABRICIUS, 1798)

25. SIGALPHINAE

Acampsis alternipes (NEES, 1816)

Összefoglalás

Jelen faunisztikai közlemény a Bakony-hegységben gyűjtött 818 gyilkosfűrész példányon alapul, a példányok 19 alcsalád között oszlanak meg. Összesen 159 fajt mutattunk ki a Bakony faunájában. Kilenc alcsalád fajait ezúttal közöljük először, további 10 alcsalád fajai a korábbi közleményeket egészítik ki. A 159 faj közül 25 faj bizonyult újnak Magyarország faunájában, felsorolásukat lásd a Bevezetésben. Valamennyi faj gyűjtési, elterjedési és egyéb adatait megadjuk megfelelően a Bakony állatföldrajzi beosztásának, amely faunátájunk Magyarország egyik állatföldrajzi egysége (PAPP 1968). A gyilkosfűrész példányokat 35 természetbúvár gyűjtötte jobbra az 1960-1980-as években. Összesen I-VII közleményben ismertettük a Bakony-hegység gyilkosfűrészzeit (PAPP 1973-2006). Jelenleg a Bakonyból kimutatott gyilkosfűrész fajok száma 928; Magyarországon ez a szám 1785 (PAPP 2005b), azaz a magyarországi gyilkosfűrész fajok 52 %-a előfordul a Bakony-hegységben is.

Irodalom

Jelen jegyzékben felsorolok valamennyi közleményt, amit a bakonyi gyilkosfűrészek meghatározása / feldolgozása során használtam - tekintet nélkül arra, hogy tanulmányom szövegében hivatkozom rájuk vagy sem.

- ACHTERBERG, C. VAN (1983): Revisionary notes on the subfamily Gnaptodaontinae, with description of eleven new species (Hymenoptera, Braconidae). – Tijdschrift voor Entomologie Leiden **126**(1-2): 25-57.
- ACHTERBERG, C. VAN – HAESELBARTH, E. (2003): Revision of the genus *Syntretus* Foerster (Hymenoptera: Braconidae: Euphorinae) from Europe. – Zoologische Mededelingen Leiden **77**(2): 9-78.
- BELOKOBYLSKIJ, S. A. (1992): Revision of the genus *Centistes* Haliday (Hymenoptera: Braconidae: Euphorinae) of the USSR Far East and neighbouring territories. – Zoologische Mededelingen Leiden **66**(11): 199-237.
- BELOKOBYLSKIJ, S. A. (1998): 19. subfam. Orgilinae. – In: S. A. BELOKOBYLSKIJ – V. I. TOBIAS (1998): 27. order Hymenoptera, suborder Apocrita superfam. Ichneumonoidea, 54. fam. Braconidae (1). Key to the Insects of Russian Far East IV: Neuropteroidea, Mecoptera, Hymenoptera. Pt. 3. Vladivostok: Dal'nauka IV/3: 708 pp. Orgilinae: p. 500-513.
- BELOKOBYLSKIJ, S. A. (2000): 13. subfam. Euphorinae. – In: S. A. BELOKOBYLSKIJ – V. I. TOBIAS (2000): 27. order Hymenoptera, suborder Apocrita superfam. Ichneumonoidea, 54. fam. Braconidae (2). Key to the Insects of Russian Far East IV: Neuropteroidea, Mecoptera, Hymenoptera. Pt. 4. Vladivostok: Dal'nauka IV/4: 650 pp. Euphorinae: 192-399. (In Russian.)
- DOCAVO, I., FISCHER, M., TORMOS, J. (2001): New species of *Chorebus* (Hymenoptera: Braconidae) from the Iberian Peninsula. – Entomological News **112**(4): 232-240.
- FISCHER, M. (1962): Die *Dacnusiini* Niederösterreichs (Hymenoptera, Braconidae). – Zeitschrift der Arbeitsgemeinschaft Österreichischer Entomologen **14**: 29-39.
- FISCHER, M. (1984): Deskriptionen und Redeskiptionen von *Opiinae* (Hymenoptera, Braconidae) aus der paläarktischen Region. – Annalen des Naturhistorischen Museums in Wien **86B**: 85-131.
- FISCHER, M. (1990): Paläarktische *Opiinae* (Hymenoptera, Braconidae): Neue Arten und neue Funde aus dem Ungarischen Naturwissenschaftlichen Museum in Budapest. – Annales historico-naturales

- Musei nationalis hungarici **81** (1989): 205-237.
- FISCHER, M. (1998): Neue taxonomische Untersuchungen über Madenwespen der Alten Welt mit besonderer Berücksichtigung der Gattungen Eurytenes Foerster, Aulonotus Ashmead, Biosteres Foerster und der Untergattung Gastrosema FISCHER (Hymenoptera, Braconidae: Opiinae). – Linzer biologische Beiträge **30(1)**: 21-51.
- FISCHER, M. (1999): Zur Evolution und zum System der Opius-verwandten Gattungen der Unterfamilie Opiinae mit einer erweiterten Aufteilung dieses Gattungs-Komplexes (Hymenoptera, Braconidae, Opiinae). – Linzer biologische Beiträge **31(1)**: 277-336.
- GYÖRFI J. (1959a): Beiträge zur Kenntnis der Wirte verschiedener Braconiden-Arten (Hymenoptera, Braconidae). – Acta Zoologica Hungarica **5(1-2)**: 49-65.
- GYÖRFI J. (1959b): Neuere Beiträge zur Kenntnis der Wirte der Braconiden (Hymenoptera: Braconidae). – Beiträge zur Entomologie **9(1-2)**: 140-143.
- HAESSELBARTH, E. (1988): Zur Braconidengattung Townesilitus Haeselbarth - Loan, 1983. – Entomofauna **9(23)**: 429-460.
- HAESSELBARTH, E. (1996): Rilipertus gen. nov., eine neue Gattung der Euphorinae (Hymenoptera, Braconidae). – Entomofauna **17(26)**: 397-411.
- HAESSELBARTH, E. (1998): Zur Braconiden-Gattung Perilitus NEES, 1818, 1. Beitrag: Die Perilitus fal-ciger-Gruppe (Hymenoptera, Braconidae). – Entomofauna **19(11)**: 197-208.
- HAESSELBARTH, E. (1999): Zur Braconiden-Gattung Perilitus NEES, 1818, 2. Beitrag: Die Arten mit ausgebildetem ersten Cubitus-Abschnitt (Insecta, Hymenoptera, Braconidae). – Mitteilungen der Münchener Entomologischen Gesellschaft **89**: 11-46.
- HAESSELBARTH, E. - LOAN, C. C. (1983): Townesilitus, a new genus for a species group in Microctonus (Hymenoptera: Braconidae, Euphorinae). – Contributions of the American Entomological Institute **20**: 384-387.
- HUDDLESTON, T. (1980): A revision of the western Palaearctic species of the genus Meteorus (Hymenoptera: Braconidae). – Bulletin of the British Museum (Natural History) Entomology series **41(1)**: 1-58.
- LOAN, C. C. (1974): The European species of Leiophron NEES and Peristenus Foerster (Hymenoptera, Braconidae, Euphorinae). – Transactions of the Royal Entomological Society in London **126**: 207-238.
- LOAN, C. C. (1975): A review of Haliday species of Microctonus, a neotype designation for M. aethiops, and a description of M. aethiopoidea n. sp. (Hymenoptera: Braconidae, Euphorinae). – Entomophaga **20**: 31-41.
- LOAN, C. C. (1979): Three new species of Peristenus Foerster from Canada and Western Europe (Hymenoptera: Braconidae, Euphorinae). – Naturaliste canadienne **106**: 387-391.
- LOAN, C. C. - BILEWICZ-PAWIŃSKA, (1973): Systematics and biology of four Polish species of Peristenus Foerster (Hymenoptera: Braconidae, Euphorinae). – Environmental Entomology **2**: 271-278.
- PAPP J. (1968): A Bakony-hegység állatföldrajzi viszonyai. Die tiergeographischen Verhältnisse des Bakony-Gebirges. A zoogeographical outline of the Bakony-Mountain. – A Veszprém Megyei Múzeumok Közleményei **7**: 251-314.
- PAPP J. (1973): A Bakony hegység gyilkosfűrőkész faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae), I. Meteorinae, Helconinae, Macrocentrinae és Microgasterinae. Die Grundlegung der Braconiden-Fauna des Bakony-Gebirges (Hymenoptera), I. Meteorinae, Helconinae, Macrocentrinae und Microgasterinae. A monograph of the braconid fauna of the MTS Bakony (Hymenoptera, Braconidae), I. Meteorinae, Helconinae, Macrocentrinae and Microgasterinae. – A Veszprém Megyei Múzeumok Közleményei **12**: 477-512.
- PAPP J. (1981a): A Bakony hegység gyilkosfűrőkész-faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae),

- II. Opiinae. Grundlegung der Brackwespen-Fauna des Bakony-Gebirges (Hymenoptera, Braconidae) II. Opiinae. – *A Veszprém Megyei Múzeumok Közleményei* **16**: 203-226.
- PAPP J. (1981b): A survey of the braconid fauna of the Hortobágy National Park (Hymenoptera, Braconidae), I. – *The Fauna of the Hortobágy National Park, Akadémiai Kiadó, Budapest*, **1**: 255-274.
- PAPP J. (1983): A survey of the braconid fauna of the Hortobágy National Park (Hymenoptera, Braconidae), II. – *The Fauna of the Hortobágy National Park, Akadémiai Kiadó, Budapest*, **2**: 315-337.
- PAPP J. (1984): Contributions to the braconid fauna of Hungary, V. Doryctinae (Hymenoptera: Braconidae). – *Folia Entomologica Hungarica* **45**(1): 173-185.
- PAPP J. (1987): First survey of the braconid fauna of the Kiskunság National Park (Hymenoptera, Braconidae). – *The Fauna of the Kiskunság National Park, Akadémiai Kiadó, Budapest*, **2**: 314-334.
- PAPP J. (1990a): A Bakony-hegység gyilkosfűrkész-faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae), III. Blacinae, Doryctinae, Rogadinae. A monograph of the braconid fauna of the MTS Bakony (Hymenoptera, Braconidae) III. Blacinae, Doryctinae, Rogadinae. – *Veszprémi Történelmi Tár* **1**: 148-154.
- PAPP J. (1990b): Contributions to the braconid fauna of Hungary, IX. Meteorinae and Blacinae (Hymenoptera: Braconidae). – *Folia Entomologica Hungarica* **51**: 97-106.
- PAPP J. (1991): Second survey of the braconid wasps in the Bátorliget Nature Conservation Areas, Hungary (Hymenoptera: Braconidae). – *The Bátorliget Nature Reserves - after Forty Years, Hungarian Natural History Museum, Budapest*, **2**: 639-674.
- PAPP J. (1994): Contributions to the braconid fauna of Hungary, X. Homobolinae, Macrocentrinae, Orgilinae and Microtypinae (Hymenoptera: Braconidae). – *Folia Entomologica Hungarica* **55**: 287-304.
- PAPP J. (1996a): A Bakony-hegység gyilkosfűrkész faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae) IV. Microgastrinae, Braconinae és Exothecinae. A monograph of the braconid fauna of the Mts Bakony, Hungary IV. Microgasterinae, Braconinae and Exothecinae. – *Folia Musei Historico-naturalis Bakonyiensis* **11** (1992): 201-246.
- PAPP J. (1996b): The braconid wasps (Hymenoptera, Braconidae) of the Bükk National Park (NE Hungary). – *The Fauna of the Bükk National Park, Akadémiai Kiadó, Budapest*, **2**: 453-476.
- PAPP J. (1997): Contribution to the braconid fauna of Hungary, XII. Calyptinae - 1. (Hymenoptera: Braconidae). – *Folia Entomologica Hungarica* **58**: 105-113.
- PAPP J. (1999): The braconid wasps (Hymenoptera: Braconidae) of the Aggtelek National Park (NE Hungary). – *The Fauna of the Aggtelek National Park, Akadémiai Kiadó, Budapest*, **2**: 547- 572.
- PAPP J. (2002): The braconid wasps (Hymenoptera: Braconidae) of the Fertő-Hanság National Park (NW Hungary). – *The Fauna of the Fertő-Hanság National Park, Akadémiai Kiadó, Budapest*, **2**: 557-581.
- PAPP J. (2004a): A Bakony-hegység gyilkosfűrkész faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae) V. Agathidinae, Alysinae. A monograph of the braconid fauna of the Bakony Mountains (Hymenoptera, Braconidae) V. Agathidinae, Alysinae. – *Folia Musei Historico-naturalis Bakonyiensis* **21**: 111-154.
- PAPP J. (2004b): A Dél-Dunántúl gyilkosfűrkész faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae) VII. Alysinae: Dacnusi, Orgilinae, Sigalphinae. First outline of the braconid fauna of Southern Transdanubia, Hungary (Hymenoptera, Braconidae), VII. Alysinae: Dacnusi, Orgilinae and Sigalphinae. – *Somogyi Múzeumok Közleményei* **16**: 343-351.
- PAPP J. (2005a): A Bakony-hegység gyilkosfűrkész faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae)

- VI. Helconinae, Brachistinae, Cheloninae és Sigalphinae. A monograph of the braconid fauna of the Bakony Mountains (Hymenoptera, Braconidae) VI. Helconinae, Brachistinae, Cheloninae and Sigalphinae. – *Folia Musei Historico-naturales Bakonyiensis* **22**: 145-165.
- PAPP J. (2005b): A checklist of the Braconidae of Hungary (Hymenoptera) – *Folia Entomologica Hungarica* **66**: 137-194.
- PAPP J. (2005c): Braconidae (Hymenoptera) from Mongolia, XVI. Subfamilies Gnamptodontinae, Brachistinae, Euphorinae, Alysiniinae. – *Acta Zoologica Hungarica* **51(3)**: 221-251.
- RICHARDS, O. W. (1967): Some British species of *Leiophron* (Hymenoptera, Braconidae, Euphorinae) with description of two new species. – *Transactions of the Royal Entomological Society in London* **119**: 171-186.
- SHENEFELT, R. D. (1969): Braconidae 1: Hybrizoninae, Euphorinae, Cosmophorinae, Neoneurinae, Macrocentrinae. - *Hymenopterorum Catalogus (nova editio)* **4: I-V**. + 1-176.
- SHENEFELT, R. D. (1973): Braconidae 5: Microgastrinae – Ichneutinae. - *Hymenopterorum Catalogus (nova editio)* **9**: 669-812.
- SHENEFELT, R. D. (1974): Braconidae 7 Alysiniinae. – *Hymenopterorum Catalogus (nova editio)* **11**: 937-1113.
- SHENEFELT, R. D. (1975): Braconidae 8: Exothecinae, Rogadinae. – *Hymenopterorum Catalogus (nova editio)* **12**: 1114-1262.
- SZÉPLIGETI Gy. (1896a): Adatok a magyar fauna braconidáinak ismeretéhez. Beiträge zur Kenntniss der ungarischen Braconiden. – *Természetráji Füzetek* **19**: 165-186 (magyarul), 228-242 (németül).
- SZÉPLIGETI Gy. (1896b): Adatok a magyar fauna braconidáinak ismeretéhez. (Második közlemény.) Beiträge zur Kenntniss der ungarischen Braconiden. (Zweiter Teil.) – *Természetráji Füzetek* **19**: 285-321 (magyarul), 359-386 (németül).
- SZÉPLIGETI Gy. (1898): Adatok a magyar fauna braconidáinak ismeretéhez. (Harmadik közlemény.) Beiträge zur Kenntniss der ungarischen Braconiden. (Dritter Teil.) – *Természetráji Füzetek* **21**: 381-396 (magyarul), 396-408 (németül).
- SZÉPLIGETI Gy. (1899): Magyarországi Braconidák. Újabb adatok a Magyar Birodalom Állatvilágához. [Brakoniden aus Ungarn. Neue Angaben zur Tierwelt des Ungarischen Reichs.] – *Rovartani Lapok* **6(5)**: 98-102.
- TAEGER, A. (1989): Die *Orgilus*-Arten der Paläarktis (Hymenoptera, Braconidae). – *Arbeit aus dem Institut für Pflanzenschutzforschung Kleinmachnow (Eberswalde-Berlin)*, 1-259.
- TOBIAS, V. I. (1986a): 27. ordo Hymenoptera, family Braconidae (1). – *Key to the Insects of the European Part of the USSR III. Hymenoptera* **4**: 1-501.
- TOBIAS, V. I. (1986b): 27. ordo Hymenoptera, family Braconidae (2). – *Key to the Insects of the European Part of the USSR III. Hymenoptera* **5**: 1-309.
- TOBIAS, V. I. (1998): Tribe Dacnusiinae (p. 299-411). In: *Key to the Insects of Russian Far East, vol. IV. Neuropteroidea, Mecoptera, Hymenoptera, pt. 3*: 708 pp.
- WHARTON, R. A. (1988): Classification of the braconid subfamily Opiinae (Hymenoptera). – *Canadian Entomology* **120**: 333-360.

A szerző címe (Author's address):

Dr. PAPP Jenő
Magyar Természettudományi
Múzeum Állattára
H-1431 Budapest, Pf. 137